

Oázis

A Magyar Schönstatt Család és Ifjúság lapja

Hitelesség

A kirbertér királynője

Indulj el, hogy hazatalálj

Tükröm-tükröm, mondd meg nékem

Mindig Nálad, mindig Veled és mindent Neked!

2020/2

„Küldesz majd olyan hivatásokat nekünk,
kik országodért adják magukat velünk”

(J. Kentenich: Égfelé)

Örömvadászat karantén idején

A mikor kiderült, hogy bezárják az iskolákat és a férjem is itthonról dolgozhat, azt gondoltam, mennyire jó lesz nekünk, hogy együtt lehet a családuink. Meglepődve vettem észre, hogy a várt öröm helyett sokszor feszültség uralkodott itthon, mindennaposak voltak a konfliktusok. Harmónia helyett rengeteg elvárást éreztem magamon, egyszerre kellett a munkában megfelelnem, mindennap főzni, rendszerben tartani az erősen használatba vett lakásunkat, közben a gyermekeink tanulását támogatni...

Nem értettem, mit rontottunk el, miért nem tudunk élni a koronavírus adta lehetőséggel, hiszen mindenki itthon van, adott a helyzet a családi boldogságra.

Tilmann atyához fordultam válaszáért. Ő sokszor beszélt arról, hogy a konfliktus teljesen normális velejárója a kapcsolatunknak: egy fejlődési szakasz. A házasság spirálisan fejlődik, ugyanazon köröket rójuk (jó esetben egyre magasabb szinten), az egymásra találás és közeledés (1.), a hatalmi harc (2.) és az újrendezés (3.) körforgásában. Egy házaspár mesélte, ahol tanár a férj, hogy nálunk minden évben megfigyelhető ez a dinamika. Élnek a hétköznapi életüket egy kialakult, jól működő és örömt

adó egyensúlyban, de amikor elérkezik a nyári szünet, minden felborul. Sok idő kellett hozzá, hogy megértsék, mi történik ilyenkor. Mivel a férj is sokat van otthon nyáron, ő is sokkal jobban beleszól az otthoni ügymenetekbe, sok feszültség alakul ki közte és a felesége között, hogy minek hol a helye stb. El kell telnie egy-két hétnek, mire kialakítják az új egyensúlyt, és a hatalmi harc után kialakul egy jól élhető rendszer.

Érdekes, hogy mennyire aktuális lett nálunk is a járványügyi helyzet kapcsán ez a kapcsolati dinamikai modell. Megváltoztak az alapvető életkörülményeink: sokkal több időt töltünk otthon a karantén miatt, a lakásunk lett a munkahelyünk, a gyerekeinknek az iskola, az edzőterem stb. Nem vitás, ez túl sok egy otthonnak. Megnövekedtek úgy a pszichés, mint a fizikai terhek: a félelem a járványtól, a munkahelyünk bizonytalansága, a gyerekek online tanulása, az idősekről való gondoskodás stb. Ez a házasságunk kapcsolati dinamikáját megmozgatta, és a második, a szerepek újraosztásának szakaszába kerültünk.

Nagyon hálás voltam Tilmann atyának ezért a felismerésért, mert megnyugodhattam, hogy végül is minden teljesen normálisan működik nálunk. ☺

Meg tudtam magamnak és a családomnak is engedni, hogy ne úgy működjenek, mint a hétköznapiak, elégedjek meg a kevesebbrel.

Tartalom

Örömvadászat	3
Esszé	6
Életünkben	9
Kentenich atya	40
Pápara figyelünk	42
Kentenich atya organikus pedagógiája	44
Asztalt terítész	47
Van/Nincs boruk!	49
Hírek	51
Gyerekszaj	52
Humor	54
Fiatalok Oázisa	55

Jelenlegi számunk házigazdája
az **Óbudavári Régió** volt,
köszönjük a munkájukat!

Őket a **Pécsi Régió** követi.
A következő Oázis központi témája:

Egységben veled

Várjuk a témához kapcsolódó írásaito-
kat az oazis@schoenstatt.hu címre!

ISSN 2063-0441

OÁZIS 2020. szeptember, XXX. évf. 2. (95.) szám, a Családok a Családért Egyesület (Magyar Schönstatt Családmozgalom) lapja. Megjelenik negyedévenként.
Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Kistelek u. 2. Tel.: 06-87/655-014, info@schoenstatt.hu, www.schoenstatt.hu/oazis

- Főszerkesztő: Dancsok Tamás és Edina
- Készítették: Andai Anikó és Zsolt, Csabai Gábor és Márti, Csermák Kálmán és Alice, Endrédi Pisti és Orsi, Ébényi Anna, Górány Péter, Kentenich atya, Ozsvári Imri, Petrekovich-Perjés Borbála, Rangits Gábor és Adrienn, Tilmann atya, Uzsálné dr. Pécsi Rita, Vidra Zoli és Rita, közösségünk tagjai, a fiú- és lánymozgalom tagjai és még sokan mások...
- Fotó: Baják Gábor, Borsos-Szabó András, Gieszer Richárd, Lőw Helga, Magyar Kurír, Pexels, és közösségünk tagjai
- Szöveget gondozta: Heiszer Erika, Radnai István és Márti
- Képszerkesztő: Lőw Helga • Grafika: Ozsvári Imri
- Tipográfia: Heiszer Erika és Csaba • Nyomás: cmyk Press

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. **Éves költsége (postaköltséggel) 2000 Ft.** A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtjük elő. Kérjük, hogy **ezzel az összeggel támogassátok az Egyesület 73200134-10000434 számlaszámát!**

Azzal, hogy elfogadtam, ez a jelen helyzet nem normális kerékvágás, hanem extrán terhelt, meg tudtam magamnak és a családomnak is engedni, hogy ne úgy működjenek, mint a hétköznapokon, elégedjek meg a kevesebb, finomítsam az elvárásaimat. Tudatosítsam, hogy ez most nem a tökéletesség ideje. Figyeljek arra, ami fontos, és ez valószínűleg nem a teljesítmény, hanem a kapcsolataink, azokra kell most a több energia.

Hisz épp elég erőnket elviszi az extra körülmények kezelése. Elkezdtem gyűjteni az ismerős családoktól ötleteket, hogy hogyan lehet örömforrásokat találni karantén idején. Íme, pár jó tipp, nem csak koronavírus esetére:

- Otthoni randi szervezése a reggeli órákban, amikor még alszanak a gyerekek, közös kávézás-teázás, kellemes beszélgetéssel koronázva.
- Hétköznap délután elszökni a mókuserékből, nem túl távoli túra/séta szervezése a családnak.
- Az esti, fektetés utáni időben közös immunerősítő, frissen tartó házaspáros kocogás.
- A házastársnak szabad délelőtt biztositása, amikor azzal töltheti az idejét, amivel csak szeretné.

- Filmes esték szervezése nagyobb gyerekeknek, hogy megmutathassuk nekik a számunkra értékes mozi élményeket, beszélgethessünk velük ennek kapcsán mély témákról.
- Kulináris kalandozás, a jól bevált családi receptúra frissítése néhány új ötlettel, a nagyobb lányok bevonása a főzésbe, házi készítésű kenyér sütése.
- Éjszakába nyúló társasjátékpártik, amikor végig lehet játszani az összes menetet, sőt, még visszavágót is lehet kérni.
Folytassátok a sort!

„Add, hogy Hozzád hasonlóvá váljunk,
a világban példád szerint járjunk,
jóssággal, erősen, szelíden, szerényen,
örömmel, szeretettel, békével.
Általunk élj világunkban, szívekben,
hogy az Krisztust befogadni kész legyen.”

(J. Kentenich: Égfelé, Eszközdal)

Isten szól hozzánk

Isten szól hozzánk, azáltal, ahogy itt vagy ott látunk, megfigyelünk valamit. Itt szeretnék néhány törvényszerűséget kiemelni, melyet megfigyelhettem. Az első: az egymással való találkozás nagyon személyes dolog. Ebben nagyon magányosak vagyunk. Minden jótanács messze elmarad attól, amit megélünk. Nagyon személyesen állunk egymással szemben. Ez kaland. Nem tudjuk, mi lesz a vége. És mégis merjük ezt az egymással való életet. Te egyszeri vagy számomra az egész világon, és én megkockáztatom, hogy veled együtt föl-építsünk valamit.

A második: A hitben való utunk nagyon személyes út. Itt is – bizonyára érezték – vannak egészen különféle utak. És mi magunkat Istennel egészen személyesen éljük meg. Talán azt hittük sokáig, hogy a sok-sok ember közül egy vagyunk, akik hiszünk, s hogy ránk azt kell alkalmazni, ami a katekizmusban áll. De ott, ahol a társunkat kerestük, másképpen volt. Ott magányosak voltunk Istennel, mint ahogy Mózes az égő csipkebokor előtt, vagy mint Izaiás, aki a templomban nagy látomásban látta Istent.

A harmadik: A házasságra való elhivatottság tényleges, igazi elhivatottság. Régebben talán azt gondoltuk, a papi hivatás az igazi elhivatottság vagy az

apácáé. És akinek nincs hivatása, elhivatottsága, az megházasodik. Ez helytelen. Gyakran előfordul, hogy a Jóisten rávezet valakit annak tudatára: neked valóságos elhivatottságod van. ...ezáltal tanulhatja valaki, hogy ismerkedjen a gondolatokkal, tudattal: van elhivatottságom. Aztán a Jóisten a házassághoz vezet. Nagyon szép látni, hogy itt Isten működik.

A negyedik: A hívást követjük, engedelmeskedünk neki. Ez nehéz...

A Jóisten a gondolkodásunkat, a gondolatainkat szintén betervezte. És a szívünket is beleépítette a terveibe. Ez csodálatos valami. A Jóisten a szívünk által közli velünk a hivatásunkat. A szívünknek a hajlama által mondja, hogy mire vagyunk elhivatottak.

Nem csak, de is. És ebben láthatjuk azt is, hogy ő jó Isten. A jó Isten, aki kedvességgel

áll az emberrel szemben. De ez csak az egyik oldala. Nagyon gyakran kötődik az elhivatottsághoz a szenvedés, a keresztség is. Mózes kétségkívül tehetséges vezető volt, és kétségkívül szívesen csinálta. A kor magaslatán állt, nagyon képzett volt. De az Istennel való dialógusában, az égő csipkebokor történetben érezhető, hogy nem érzi igazán a rátermettségét. Tudja, hogy ez nagyon nagy neki, és mindenféle kifogást talál. De az Isten

A keresztségbe van rajzolva a hivatásba. Egyrészt örömet okoz, másrészt kereszteszt jelent. Ez a hivatásnak az ismertetőjele.

minden kifogást kivesz a kezéből. A végén nem tud semmi újat mondani. És akkor azt mondja, Uram, akkor inkább küldjél valaki mást. Ez van a mi kapcsolatunkban is. A keresztségbe van rajzolva a hivatásba. Egyrészt örömet okoz, másrészt kereszteszt jelent. Ez a hivatásnak az ismertetőjele. Azt mondtam, hogy egy hivatás munka által is megszerezhető. Természetesen a hívás a Jóistentől van. De ha dolgozunk rajta, akkor a Jóistennek könnyebb minket elérni a hívásával.

Ötödik: Elhivatottságunk mások számára van. Mint ahogy Mózes hivatása, Izaiásé, vagy Szent Pálé. A mi esetünkben először is itt van a társunk. Arra vagyunk hivatva, hogy őt a Mennyországba vigyük, és hogy szentté váljon. Nem lesz az ember szentté keresztség nélkül. Ezért szívesen imádkozzuk, hogy: Életszentségem eszköze, dicsérettel mindörökké! Szentté válásom eszköze, dicsérettel mindörökké!

A társam eszköze a szentté válásomnak. Ő az én keresztem. Így imádkozunk: Szentté válásom eszköze, dicsérettel mindörökké!

Egymás számára vagyunk elhivatottak. A hivatásunk a gyermekeinknek szól. Arra vagyunk hívva, hogy a család, az emberek egész körét befolyásoljuk. Így jött létre eredetileg az Egyház. A keresztesztények házai vonzóak voltak és egyre többen jöttek oda, mert ott jól érezték magukat. Mert az ő útjukat meg akarták ismerni. És mert ők is ezt az utat akarták járni, kis keresztesztényekké akartak válni. A presbiterek jöttek a házakba, ott ünnepték a szentmisét az emberekkel.

Egyre többen lettek, akkor egy falat kiszedtek. És még többen lettek. Hogy

hol találkoznak, akkor az illető család nevét mondták. Akkor még egy falat ki kellett dönteni. Aztán lebontották ott a házat, és templomot építettek, Isten Házát. Isten Háza megtartotta régi családnevét. Ezért van a templomainknak máig nevük. Ez arra emlékeztet, hogy a családnál kezdődött minden. ... az Egyház új kezdete ebben a modern világban a családban fog végbemenni. Úgy, mint ahogy az Egyház létrejött.

Először itt vagyunk mi ketten, aztán a gyerekeink. Szép, ugye? Igazi keresztesztény létkör ebben a családban, és akkor az emberek jönnek. Szép. A családjaink ezt gyakran elmesélik, hogy mindig egy csomó gyerek máshonnan is ott van náluk. Jönnek a barátok, és minden lehetséges ember. ...Ez jó. Így növekszik az Egyház. ...Később, nem kevesen Önök közül, egy egész csoport embert, kört fognak vezetni. Sokak támasza tudnak lenni, sokan kérnek tanácsot Önöktől. Sok házaspár fog Önökhöz jönni. ... Ez az életünk, feladatunk, hogy sok családnak, és sok embernek a szellemi központja legyünk.

Tükröm-tükröm, mondd meg nékem...

De először is egymás számára vagyunk. Először egymásnál tanulunk meg szeretni. Először azt tanuljuk meg, hogy együtt meglássuk Istent, aki velünk, nálunk van...

Nemcsak magunknak élünk. ... Önöknek sok embert kell vezetniük majd, és tanáccsal ellátniuk. A Szűzanya küldi Önöknek mindazokat a nehézségeket, amelyek a későbbi embereik nehézségei lesznek, akiknek majd tanácsot kell adni. És arra kényszerülnek tehát, hogy ezeket a problémákat a saját házasságukban megoldják. Amikor aztán eljön az idő, hogy másokat tanáccsal kell ellátniuk, akkor nagy szuverenitással

beszélnek... Megoldjuk a problémákat a testvéreink számára. Nem csak magunknak élünk.

Hogyha pillanatnyilag nincsenek problémáik, azért nem kell, hogy rossz legyen a lelkiismeretük. ...De az időt ki kell használni, hogy növekedjenek a szeretetben. Az egymás és Isten iránti szeretetben. ... Szeretném, hogy megtanuljanak egymással, egymásról beszél-

getni. Ez valami más, mint beszélgetni a gyerekek neveléséről. Egymással beszélünk, egymásról. Elgondolkozunk azon, hogy mi szép nálunk. Mivel ajándékozott meg minket a Jóisten? És erről beszélünk. Talán ezt egy este is tehetik. Elgondolkozni azon, mi volt szép ma, mit adott nekünk a Jóisten? Nem kell, de szép. Ezáltal megszerezzük annak a megtapasztalását, hogy Isten kettőnket vezet. Vagy mondunk egymásnak egymásról valami jót. Talán mondom a feleségemnek, hogy „szép vagy”. Az nem nehéz. A szépség: belülről való kisugárzás. Ha élő, eleven szemeim vannak, akkor meglátom ezt a szépséget, ezt a belülről fakadó kisugárzást. És ezt megmondom a feleségemnek. Ha nem látom, hogy szép a feleségem, akkor az a szememen múlik. ...nem az orrát, vagy a szemét említem, hanem azt mondom, ami belülről sugárzik, fénylik, ragyog. ...30 éve keresem az emberekben ezt a ragyogást, ezért meg is találom. Azonkívül itt van a Szentlélek, aki segít.

...Nem szeretnék megmondani a feleségüknek, hogy ő szép? Nem szeretnék valami jót mondani a férjüknek? Vagy olyan nagy részvételt vannak maguk iránt, hogy semmi jót nem találnak öbenné? ...Nem szeretnék ma este egymásnak, egymásról valami jót mondani? Nem kell, de szép lenne. És azt mindig, és mindig. Ez az életünk. Ha a társunkban a Szentlelket, a Jóistent fölfedezzük, akkor nem esik nehezünkre ezt meg is mondani.

*Tilmann atya előadása,
Óbudavár, 1991. június 10.*

Ahányszor a gyerekeim ingerülten szólnak egymáshoz, kijavítják egymás hibáit és felhívják a másik figyelmét az elmaradt feladataikra, mindjárt magamat látom: nem valami szimpatikus személyiség! De egyértelműen nagyon ragadós, sajnós.

Emlékszem egy alkalomra, amikor azon töprengtem, hogyan érhetném el, hogy nagyobb rend legyen nálunk, hiszen sokan vagyunk és naponta sok-sok időt töltök el azzal, hogy mások után pakoljak, mert nekem van igényem valamelyes rendre. Próbáltam szisztematikusan végigvenni a helyzeteket:

ha elpakolok utánuk, sosem tanulják meg, hogy ez az ő dolguk. Ha nem rakom helyre a dolgokat, semmit sem találunk meg, nem mellékesen megfogok örülni. Ha mindig figyelmeztetem őket, hogy pakoljanak el, akkor... ők is mindig figyelmeztetnek egymást, hogy a másik pakoljon el. Patthelyzet. De ekkor nagyon szíven ütött a felismerés, hogy mindenképpen utánozni fognak! Így aztán kitaláltunk mindenféle módszert, próbálgatjuk őket és reménykedem, hogy majd ők is kreatívak lesznek felnőttkorukban, ha meg kell oldják valamilyen problémájukat. Az a mondat is nagyon dolgozott ben-

nem, amit családnapokon hallottunk: a nevelés idegen élet önzetlen szolgálata. Nem az a cél, hogy most rögtön minden úgy legyen, ahogy én szeretném, hanem hogy majd felnőtt korukban nekik megfelelő életkörülményekre legyen igényük és kompetenciájuk ennek megvalósítására. Úton vagyunk: a karantén ideje alatt halmozottan szenvedtem az állapotoktól, úgyhogy azt találtam ki, hogy egy gusztusos kosárba dobálok minden elől hagyott játékot, könyvet, ruhát és étkezések előtt elkiáltom magam: elpakolós kosár és evéééé! Vagy ha szeretnének mesét nézni, társasozni, akkor megb-

...megkérdeztem a társamat, hogy mivel szerezhetnék örömet neki. Azt felelte, hogy aznap már ne kiabáljak többet a gyerekekkel.

széljük, hogy körbenézek a gyerekszobában és ha ott normális állapotok uralkodnak, akkor következhetnek a vágyaik. Aztán ha nyitva marad a hálószobánk ajtaja és valamelyik szemtelen kamaszunk felnyitja a szememet, hogy még mindig nincs beágyaz-

va és a ruháink szanaszét hevernek, én is iszkolok be, hogy ne maradjak a „bort iszik és vizet prédikál” képmutató állapotában.

Ahányszor a gyerekeim békésen játszanak, beszélgetnek, ügyesen megoldanak egy konfliktust, nagylelkűek egymáshoz és bocsánatot kérnek, ha hibáztak, örülök, hogy megláthatom a

sikereket, amiket a családi életünk harmóniájáért tett erőfeszítéseinknek köszönhetünk. Egy alkalommal hallom, hogy nagycsoportos kislányunk szeretne kölcsönkérni egy játékot a húgától, aki nem akarta odaadni azt. Már éppen készültem, hogy odamegyek és besegítek a kérélembébe, hogy „Te most úgysem használod, légy jószívű...!”, de eszembe jutott megint egy családnapi gyereknevelős előadás: segítsünk a gyerekeknek az önállósodásban, bízzunk benne, hogy meg tudnak oldani egyre több dolgot egyedül, ne avatkozzunk bele olyan gyorsan a vitájukba. Éppen végiggondoltam ezt, mikor hallom a nagylány következő érvét: „De nagyon fogok rá vigyázni!” Mire a kicsi flegmatikus válasza: „Ja, jó, akkor odaadom.” Ilyen egyszerű volt, pedig én már kezdtem készülni a sírás-rívás utáni vigasztalásra.

Egy nagyon fárasztó nap délutánján összeszedtem minden erőmet, hogy kedves legyek és megkérdeztem a társamat, hogy mivel szerezhetnék örömet neki.

Azt felelte, hogy aznap már ne kiabáljak többet a gyerekekkel. Puff neki! Nagyon szíven ütött és elgondolkodtatott ez az igen éles tükörtartás... és arra is felhívta a figyelmemet, hogy egy anya bizony mennyire meghatározza egy család légkörét. És ez tényleg így van, mert mióta a házi szentélyünkbe komolyan meghívtuk Máriát, hogy éljen velünk, legyen anyánk és nevelőnk, nagyon megváltozott a légkör. A házi szentély hatósugarában kedvesebben, figyelmebben, tisztelettudóbban beszélek a család összes tagjával, sokkal könnyebb nagynak látnom őket és bízni bennük, hogy Mária nevelő jelenlétében ki fogják bontakoztatni az értékeiket. Csodaként éljük meg, hogy ennyi gyerek között milyen békesség uralkodik a házunkban.

Pedig nem könnyű a bocsánatkérés, miután igazságtalanul veszekedtem, ingerült voltam, kiabáltam a gyerekekkel. De aztán szép a kiengesztelődés, a megkönnyebbült sóhaj, amivel az ágyban fekvő gyerek elalszik a béke puszik után. És szép, ahogy hallom, hogy ők is belejönnek és nehezen ugyan, de bocsánatot tudnak kérni egymástól – nem kényszerből.

Miközben ezt a cikket írtam, hallom, hogy növekszik a hangzavar a gyerekszobában és élesednek a hangok. Ez bizony feleselés, vitatkozás. Egyszer csak kihallom a tízéves hangját: „És arra nem gondolsz, hogy ez nekem milyen érzés?!?” Húha, ebből mindjárt kiviharzás lesz, jósolta kevésbé derülátó oldalam. De aztán írtam tovább és egyszer csak arra leszek figyelmes, hogy teli torokból énekel mindhárman: „Táncolj az Úrnak...!”

Ilyenkor nekem is táncolhatnékom van!

Tölgy

Egy makk hosszú idő után hatalmas tölgygé nő, ha fényt kap.

Egyik gimnáziumi 10. osztályban kémiát tanítottam. Az osztály hullámzó lelkesedéssel készült az órákra. A hullámzót nem úgy értem, mint egy Reál–Barca meccsen, ahol a közönség túlköli, énekel és hullámszik, inkább úgy, mint egy népmesében: hol készültek, hol nem. Ennek az osztálynak az olasz nyelvi csoportjához csatlakoztam heti egy órára, egyrészt, hogy felelevenítsem olasz tudásom, másrészt, hogy lássam őket kémia órán kívül is. Beültem két srác mellé. Írtam a szódolgozatokat, fogalmazásokat, óra előtti szünetben kikérdeztük egymást, megírtuk a házi feladatot, negyven felé közeledve kvázi diák lettem, befogadtak harmadiknak maguk közé. Az egyik fiú meglehetősen gyengén muzsikált, olaszból is, kémiá-

ból is, pedig jó esze volt, félévkor mindkét tárgyból rezgett a léc. Egyik nap mi hárman megbeszéltük, hogy mindennap tíz új szót tanulunk a témából, és kikérdezzük egymást. Mikor az első ötös szódolgozatát kapta, megtapasztalta, hogy a befektetett munkának van eredménye. Büszkén kihúzta magát és kijelentette: még jobb akarok lenni, a következőt hibátlanra fogom írni. Ekkor vérszemet kapott, innentől kezdve olasz jegyeinek többsége ötös lett. Március végén a tanár nő megkérte, vegyen részt egy olasz versenyen. Erre örömmel mondott igent, kitartóan készült. Az év végi jegyére nem emlékszem (talán négyes), és szeptemberben azzal fogadott, hogy az olaszt fakultációs tárgynak választotta, egész nyáron olaszt tanult.

Ha fény vagy feleséged, férjed, gyermekeid számára, örömmel növekednek.

Indulj el, hogy hazatalálj

ez a jelmondata a zarándoklatomnak és a címe a vlogomnak. Én vagyok Mária, és a Szűzanya is Mária. Kicsit áthallásos, nem véletlenül. A nevemet Tőle, Róla kaptam a szüleimtől, ajándékba. Sokat jelent számomra ez a kapcsolat. Innen az elnevezés, Úton Máriával. Velem és a Szűzanyával. Úton van Ő Velem. Úton vagyok én Vele. És akik hozzánk kapcsolódnak, azok úton vannak Velünk.

Attól, hogy Máriának neveznek, különlegesnek érzem magamat és különlegesnek érzem a kapcsolatomat Szűz

és mást jelentett, de mindig valóságos és jelenlévő volt. Volt egészen szorosan baráti, egészen szorosan anyai, néha egészen tragikusan távoli és megváltást hozóan égi. Olyan valóságos és élő kapcsolat van Vele, mint a szüleimmel, a barátaimmal, a hús-vér, kézzel fogható, látható személyekkel körülöttem. Nem csak feltételezem az Ő létezését, nem elképzelt kapcsolat ez, nem csak hiszem, de tudom, mert sokszor tapasztaltam az Ő jelenlétét és a közbenjárását az életemben és mások életében.

Máriával. Bár egyedül nagypapám szólított Máriának, és nem szerette, hogy mindenki más Marisnak hív. Talán nem tudta, hogy a Szűzanya egyik megnevezése a sok közül 'Ave Maris Stella' (Üdvözlégy, tengernek csillaga), az egyik legszebb. A Vele való kapcsolat az életem különböző szakaszaiban mást

A kapcsolatunk, ahogyan minden más (emberi) kapcsolatunkkal megtörténhet, krízispontra jutott. Most sérült és gyógyulásra szorul. Mit jelent ez? Egy ideje kerülöm Őt. Nem szeretek hozzá szólni, ha mégis megteszem nehezemre esik kérni vagy megosztani valamit. Kifejezetten, fizikailag nehezemre esik a hozzá való fohászkodás, az Ő közbenjárásának kérése.

Időről-időre természetesen elmondom az 'Úrnóm és anyám'-at, és persze imádkozom a rózsafüzért, az Úrangyalát pedig különös szeretettel mondom el harangszó közben. De az, amikor kötetlenül, minden formalitás nélkül kellene hozzá szólnom, nem a szinte rutinszerű imák módján, nem megy. Csönddel dühöngök, csönddel haragszom, a csöndemmel büntetem.

Az emberek a haragjukat különböző módon fejezik ki. Van, amikor tombolva, kiabálva, csúnya szavakkal megbántva a másikat adjuk ki magunkból a feszültséget. Van, amikor néma elkerüléssel. A másik emberről tudomást sem vevő viselkedés a jele annak, hogy valami nem rendezett a kapcsolatban. Az utóbbi eset nehezebben észrevehető, nincsenek egyértelműen (szó szerint) ordító jelek. Ez nagyon veszélyes. Egyszer csak eszmél az ember, hogy elkerüli a másikat. A haragvó fél számára sem feltétlenül egyértelmű és azonnali a felismerés. Nekem nehezemre esik a haragot, a csalódást éreznem, mert úgy nőtem fel harmadik, középső gyerekként, hogy szerettem volna én lenni az, aki nem okozza a problémát, hanem éppen elsimítja azokat. (Persze ez csak egy ideig volt így, azért tinédzserként meglehetősen sok fejfájást és könnyet okoztam.) Éppen ezért olyan nehéz éreznem és felismernem sokszor a saját haragomat, a dühömet.

Egyszer csak én is eszméltem, haragszom a Szűzanyára. Kerülöm. Nem kívánom megosztani Vele a gondolataimat. Nem kívánom bevonni az életembe. És nem szeretnék kérni Tőle semmit, mert csalódtam Benne. Haragszom, mert

úgy érzem, hogy kihasználtak. Csalódott vagyok, mert úgy érzem, hogy nem tartotta be a nekem tett ígéreteit. Kemény szavak ezek, nem volt könnyű megfogalmazni magamnak sem, nem volt könnyű szembenézni ezekkel az érzéseimmel. És nem könnyű leírni, mert így még valóságosabbá válik. De a Szűzanya ezt is megengedi most nekem, mert jó Édesanya, „Mindent eltűr, mindent elhisz, mindent remél, mindent elvisel.” (1Kor 13,7) Ezt már megtanultam alaposan a földi Édesanyámtól. Most nem az Ő, hanem a Mária anyai határait feszegetem, hogy mennyit tűr és mennyit visel el tőlem, lázadó gyermekétől. Én pedig jó lázadóként igyekszem nem azért nem érezni, amit érzek, hogy jónak tartson Ő vagy mások. Szükségem van arra, hogy haragudhassak Rá, csalódott

lehessek Benne, és arra is, hogy ezt meg merjem fogalmazni és az Ő tudomására hozhassam. Akkor is, ha ez kívülről olyan rossznak tűnik. Akkor is, ha én legalább annyira hibás vagyok, mint Ő. Sőt akkor is, ha a Szűzanya egyáltalán nem hibás semmiben.

Azonban a haragomnál és csalódottságomnál talán még fontosabb az, hogy van bennem egy mély vágyakozás arra, hogy a kapcsolatunkat helyreállítsuk. Szeretnék megbocsátani a Szűzanyának és szeretném, ha Ő is meg tudna nekem bocsátani azért, mert ennyire nagyon emberi vagyok, és mert ennyire nagyon haragudtam (haragszom) Rá. Szeretném, ha a kapcsolatunk újra helyreállna, sőt megerősödne. Szeretnék újra tudni bízni Benne és megosztani Vele a mindennapjaimat. Ezért útnak indulok.

Egy szokásos erdei gyaloglásom során ráfordultam a Mária útra és akkor kaptam a meghívásomat. Végtelenül egyszerűen bevillant a gondolat, hogy itt az ideje a Mária úton végig menni, a saját módomon. Végül is életemben először vagyok egyszerre egyedülálló, munkanélküli és majdnem harminc. Minden csillag együtt áll, amitől valaha féltem, de éppen ezért nagy szabadságom is van arra, hogy a szívem után menjek. És az én szívemben megszületett a felismerés, hogy régóta haragszom és ez még csak szinte fel sem tűnt. Annyira magam voltam elfoglalva, hogy észre sem vettem, hogy kit zárok ki az életemből.

A harag felismerésével együtt pedig megjelent a kiengesztelődés vágya is.

A zarándoklat tervezése kapcsán minden annyira szépen és lépésről lépésre formálódott ki, hogy nem tudok másképpen tekinteni rá, mint egy nagyon személyes meghívásként egy különleges útra, amelyet a Gondviselő nekem tervezett, hogy kibékülhessek az Édesanyjával. Június 13-án, a második fatimai jelenés napján indulok el Mátraverebély-Szentkútról és július 22-én, Mária Magdolna (a bérma védőszentem)

ünnepeén érkezem Óbudavárra, hogy szeretetszövetségemet a Szűzanyával megújítsam és új szövetséget kösssek Vele. A több száz km és negyven nap alatt, amelyet zarándoklással töltök, kiszakadok a kényelmes életemből, elszakadok az otthonomtól és a hétköznapjaimtól.

Elindulok, hogy ne csak könnyezni tudjak, de tudjak Jézus lábához alázattal hajolni, hogy bűneimet és bánatomat letehessem. Úton leszek, hogy meg tudjak bocsátani és el tudjam fogadni a megbocsátás és feloldozás kegyelmét. Végül pedig haza szeretnék érní, és megtapasztalni, hogy hitem megmentett, mert nagyon szerettem. Mert mindennek ellenére, akkor is, ha haragszom, akkor is, ha nem beszélünk, én nagyon szeretem a Szűzanyát és tudom, hogy Ő is nagyon szeret engem.

Schumicky Mária
(a zarándokút előtt)

Indulj el, hogy hazatalálj

Interjú Schumicky Máriával, a zarándokút és a szövetségkötés után

Boldog vagy?

Igen, nagyon.

Elég volt a negyven nap, amit tettél, ahhoz, hogy egy életre szóló változás történjen benned?

Szerintem igen. Amikor így felmerült, hogy biankó szeretetszövetséget kötök, akkor ezen gondolkodtam, hogy mikor máskor fogok ennél többet készülni erre. Remélem, hogy nem lesz még egyszer az életemben ennyire szabad időszak, amikor ilyen nagy újrakezdést kell megélnem. Nem ilyen formában.

Már sejteni lehetett korábbról is, hogy valami történik benned, hiszen egy írást küldtél az Oázisba. Mégis így, a negyven nap zarándoklat után, mit tudnál megosztani velünk, mi is történt előtte, hogy erre szántad rá magad?

Az életállapotbeli helyzetem mindenképp szabadabbá tett. Novemberben szakítottunk a volt barátommal, komoly elköteleződésnek tűnt. Egyedülálló életállapotban vagyok, márciusban a vírus miatt elvesztettem a munkámat, így semmilyen kötelezettség nem tartott fel. Mindkét esemény olyan volt, hogy itt valami változás kell, hogy történjen az életemben. Bőjte Csaba testvér szokta mondani, hogy ha a Jóisten valamit szeretne tőlünk, akkor vagy vágyat ültet a szívünkbe, vagy felégeti a lábunk alatt a talajt. Velem mind a kettő megtörtént. Úgy érzem, hogy fel lett égetve mögöttem minden. Én magamtól nem mertem

megugrani egyik lépést sem. Elszenvődője voltam mind a két eseménynek, de közben éreztem, hogy a Jóisten teremtette ezt a lehetőséget. A munkámból is szerettem volna kilépni, de nem én voltam az, aki ezt határozottan eldöntötte. Utána viszont konkrét meghívást kaptam. Felégetett pusztaságban indultam, nagyon kínkeservesen induló zarándoklat volt. A legelején kikészítettem a ruhámat a megérkezésre, tudtam, hogy meg kell érkeznem, de nagyon nehezen indult ez az út, amely a végére nagyon könnyűvé vált.

Vágyam volt, hogy három szakaszt szeretnék megvalósítani ezen az úton. Az első egy bűnbánati szakasz, hogy rátekintsek az életemben a nehézségekre, és bűneimre, hogy mik azok, amelyekről szabaddá kell válnom. A második egy hálaadó szakasz, kiengesztelődés a Szűzanyával, a harmadik pedig arról szóljon, hogy a végén tudjak tervezni, legyen jövőképem, tisztázzam hivatásomat. (Szürke kiemelések: Maris lelki beszámolója a szeretetszövetség megkötésekor.)

Több szakaszból állt ez a zarándoklat, amint azt a szentmisén elmondtad nekünk. Nyilván az egész történet nem felidézhető, mégis melyek voltak azok a kulcspontok, találkozások, akár belsőleg az Úrral, a Szűzanyával, akár külsőleg másokkal, helyzetek, események, amelyek

döntően befolyásolták ennek a zárándokútnak a menetét?

Három típusú találkozást mesélnék el. Az egyik típusú találkozás az a Jóistennel való találkozásaim, a Szűzanyával való találkozásaim. Ez nagyon konkrétan kapcsolódik a szentmisékhez és a rózsafüzér imádkozásához. A rózsafüzért amúgy is szeretem imádkozni, de útközben annyira felszabadító imamód lett nekem, hogy ezt így biztos, hogy viszem tovább is magammal. Nagyon sokszor úgy jött, hogy pont odaértem egy faluba, pont elmentem egy templom mellett, amikor hallom, hogy most kezdődik egy mise. Minden ilyen alkalomnál azt éreztem, hogy engem itt várnak. Nagyon sok szép szentmisén tudtam részt venni és ezek mindig nagyon megerősítőek voltak. Volt egy-két olyan találkozásom a Jóistennel, amikor nagyon konkrét válaszokat kaptam a kérdéseimre. Ezek belső imákból fakadtak. Valamit felvillantott nekem a jövőből, adott konkrét szavakat nekem és ez nagyon jó élmény.

Többször nekifutottam, próbálkoztam, de egészen konkrétan emlékszem, hogy amikor Vasváron megérkeztem a verbita atyákhoz, és már lecuccoltam, elindultam vacsorázní, észrevettem a Szűzanya szobrát a templom mellett. Hálát adtam a megérkezésemért és akkor az én szívemben is valóban megszületett a megbocsátás.

A másik típusú találkozás azokkal a barátaimmal, családtagjaimmal történt, akiket ismertem. Amikor valahol

vártak, az mindig nagyon nagy élmény volt. Valahova hazamenni, valakivel találkozni, aki régről ismer engem és kíváncsi az én új élményeimre. Egyrészt nagyon fontosak voltak azok a találkozások, amikor én vártam, hogy találkozzak valakivel, akire nekem szükségem volt, másrészt voltak olyan találkozások, amelyeket úgy éltek meg, hogy a Jóisten engem valakikhez elküldött. Egy csoportos zárándoklatba futottam bele a második hetem vége felé, másfél napig mentem velük. Valahol Bodajk és Csátka környékén jártunk, két nagyon fontos kegyhelyünknél. Utána én mentem tovább az utamon. Elmentem Kőszegre, Szentgotthárdra és itt, körülbelül két héttel később, megjelent egy házaspár, akinek a nőtagja részt vett ezen a csoportos zárándoklaton. Akkor ők megosztották velem a nehézségüket, a gyászukat, hogy meghalt a vejük és ők most ezért zárándokolnak. Együtt imádkoztunk, éreztem, hogy nekik is, nekem is nagyon megerősítő találkozás volt. Pár nap múlva Sümegen találkoztam velük, láttam, hogy feketébe vannak öltözve. Egy szót se szóltunk egymáshoz. A szentmise végén megöleltük egymást és elbúcsúztunk. Egy házaspárral háromszor találkozni egy zárándokúton, három különböző helyen, szerintem Gondviselés és nekem nem egy ilyen történetem van.

Úgy szerettem volna járni ezen az úton, hogy ne csak fontos, szent helyekre menjek, hanem olyan emberekkel találkozzak, akik a hitemben szerepet játszottak. Akikkel elterveztem a találkozást, azokkal nem

feltétlenül találkoztam, de találkoztam a szüleimmel, bérmaanyámmal és keresztszüleimmal is. Ez nagyon fontos volt számomra.

Egy ilyen út sok mindent tartogat, nehézségeket is. Olyanokat, amelyek a fizikai, lelki nehézségekkel kapcsolatosak, és olyan nehézségeket is, amelyek az életeddel, annak feladataival, esetleges kérdéseivel való megküzdéssel kapcsolatosak.

Az elején jobban megtapasztaltam a fizikai nehézségeket: hol egy lábfájdalom, hol egy csípőfájdalom, nehéz a táskám, szomjas vagyok, valami mindig volt. A fájdalom legjobb ellenszere egy másik fájdalom. Azt tapasztaltam, hogy ha imádkozom – „Istenem, csak a lábfájásomat mulaszt el!” – mindig valami újat kaptam és akkor a másikra figyeltem. Vagy jöttek a legyek és azok nagyon zavartak. Ezeket jókat tudtam szórakozni, volt, amikor egymagamban könnyesre nevettem magam, hogy nem hiszem el... A Jóisten így tud most segíteni. Vagy kaptam egy hatalmas vihart, amiben teljesen eláztam. Akkor már nem fáj semmi, akkor már csak spurizunk. Persze ezt ki lehet vetíteni a lelki életemre is.

De most inkább arról beszélnék, mit jelent szabaddá válni. Nyilván volt bennem sok keserűség, félelem. Harminc leszek, egyedülálló vagyok, mit akar tőlem a Jóisten? Annyit kell hozzá tenni, hogy én felnőtt újra megtérő vagyok, az életemben elhülyéskedtem pár évet, ezért talán egy kicsit

később van nálam minden. A megszólítottóság, ami másnál talán korábban jön, nálam most kezd beérni. Nagyon nehéz volt bevallani, hogy miktől kell nekem szabaddá válni, ténylegesen áttekinteni a bűneimet. Elővenni olyan befőttesüvegeket a polcra, amelyeket én már rég eltettem és eszem ágában sem volt kinyitogatni. Azt éreztem, hogy lehet, hogy az életemben soha többet nem kell megküzdenem azokkal, de azt, hogy mit csináltam 14 évesen, 16 évesen, mik voltak a bűneim, mik az én rendszeres kísértéseim, mikkel kell szembe szállnom, miben kell megerősödnöm, ezeket végig kellett tekintenem, bármennyire nehéz is volt. Volt egy komoly gyászfolyamat ezen az úton: fel kellett ismernem, hogy én mit gyászolok. Nem az én volt barátom elvesztéséről volt szó, hiszen ő él, hanem a kapcsolatunk haláláról, amit akkor még nem gyászoltam el. Nagyon fontos volt, hogy ettől szabaddá váljak. Fontos volt ennek felismerése és az ettől való megszabadulás. Egy nővértől kaptam útmutatást az utam folyamán, aki azt mondta nekem, hogy mindig, amikor nehéz, amikor jönnek az emlékek, akár jó, akár rossz, akkor annyit imádkozz, hogy „Tégy engem szabaddá!”.

Ez a rövid ima nagyon sokszor átsegített engem nehéz pillanatokon. Az emlékezésben feljönnek szép dolgok is, de ezt a letűnt kort, ezt nem volt könnyű elengednem, de sikerült.

Most szabad vagy. Mire használod szabadságodat? Mit gondolsz, mit fog kitölteni a Szűzanya a biankó csekken, az aláírásod fölött?

Az, hogy én most szabadabb szeretnék válni a Jóisten számára, igen, ebben benne van az, hogy adott esetben hívhat Ő engem a szerzetességre. Van, amit biztosan tudok, és vannak homályos dolgok. Nem éreztem azt, hogy nekem most itt a végére ilyenfajta döntést kellene hoznom, én ettől még távolabb állok. Egyáltalán szabadabb válni arra, hogy elköteleződjek valamerre. Azt a szabadságot éltem meg, hogy képes vagyok újra az elköteleződésre. Ennek megvalósítása azért még hosszú idő lesz, itt most csak elindult egy folyamat. Az viszont biztos, hogy nagyon erős hívást és megerősítést éreztem arra, hogy nekem a magyar Schönstatt moz-

galomban feladatom van. Feladatom van a lánymozgalomban, de inkább egy női mozgalomban. Itt az ideje annak, hogy meg tudjuk szólítani azokat a nőket, akik ilyen módon szeretnének a mozgalomhoz tartozni. Én erre érzek nagyon erős hívást, hogy ezen kezdjek el dolgozni. A Jóistentől kaptam félévvel ezelőtt egy üzenetet. Azt mondtam neki, hogy üres a kezem, és azt a választ kaptam Tőle, hogy „Ne aggódj, majd megtöltöm.” És itt a szövetségkötés végén kaptam egy medált és egy búzakalászt. Azt éreztem, most váltotta be ezt a korábbi ígértét. Most újra kell vetni és majd újra aratunk minden évben. Valami ilyesmiben érzem a hivatásomat, nekem nagyon fontos az emberekkel való kapcsolat. Akik az utam közben visszahívtak, találkozásokra, beszélgetésekre, lelki beszélgetésekre, együtt imádkozásra, voltak köztük nem vallásosak, és voltak vallásosak is. Nem azért jöttek oda hozzám, mert én szerzetesi ruhában váltam megszólíthatóvá, hanem azért, mert egyszerűen tudtam számukra ott valamit közvetíteni a Jóistenből.

Minden út az első lépéssel kezdődik. Ez az új utad mivel fog indulni holnap?

Holnap elmegyek Mátraverebély-Szentkútra, az indulásom helyére és meglátogatom a lelkivezetőmet. Őt kértem meg, hogy kísérjen végig ezen az úton. Ez azért vicces, mert én összesen kétszer beszéltem vele az út során telefonon. Az indulás előtt három napig együtt készültünk, ő indított el. Nagyon szerény ember és én nagyon hálás vagyok érte. Hogy csupán kétszer hívtam fel útközben, azt úgy vette, hogy megkaptam azokat a találkozásokat másoktól, azt a lelki táplálékot, amire nekem szükségem volt. Az, hogy elmenjek hozzá és beszéljek neki az útról és átbeszéljük az egészet, nekem nagyon fontos.

Valaki mindig azt mondja, hogy nagyon nehéz a zsákomban. Én már nem érzem nehéznek ezt a zsákot. Az elején mindig sírva fakadtam, mert háromszor kellett nekifutnom, hogy felvegyem. Jézus azt mondja: „Gyertek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok, s akik terhet hordoztok – én megkönnyítlek titeket. Vegyétek magatokra igámat, és tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű, s megtaláljátok lelketek nyugalmát. Az én igám édes, és az én terhem könnyű.” (Mt 11,28–30)

Az interjút készítette: Dancsok Tamás

A kibertér királynője

A mikor ezeket a sorokat papírra vettem – azaz számítógépbe pötyögöm – arra számítottam, hogy amikor az Oázist kézhez kapjuk, erősen vírusteljes lesz majd: azaz tele lesz a karanténról szóló tapasztalatokkal, annak nehéz és jó hozományaival. Ezt szaporítom most én is.

Föltűnt már korábban, amikor a kütyükről ejtettem szót, hogy éppen azon eszközök nyújtotta előnyöket élvezem, amelyeknek a rossz oldalaira figyelmeztetek... Bizony, az elektronikus eszközök – kütyük – veszélyeire és hátrányaira már sokszor vetettük tekintetünket, akár e lapban is – valamint ajánlottuk

és ígértük-ígértettük megkeresztelésüket is.

Ez a mostani karanténhelyzet katalizátorként működött: ha továbbvezetjük a keresztelés-hasonlatot, akkor mintegy gyorsított katekumenátusnak is tekinthetjük... Mintha az Úristen – szokásos humorérzékével – kissé besegített volna, mondván: „Na, hát lássam akkor most gyorsan azt a megszentelést, amit eddig csak halogattatok!” Nincs mese, muszáj most rögtön-gyorsan, hiszen a távoktatás és a home office révén mindenképpen még nagyobb helyet, időt foglaltak el a számítástechnikai eszközök az életünkben.

Számomra az Úristen egyik legvonzóbb tulajdonsága az, hogy amit oly sokaknak ad, azt nekem úgy nyújtja át, hogy azt érzem: csak most, csak nekem, csak a legjobbat és a legjobbkor adja. (Egyébként Tilmann atya ezt „leutánozta” – mindig elhittem neki, hogy csak tőlünk, csak most kérdezi azt, hogy „szeretik még egymást?”) Szóval Isten mintha személyesen az én vállamról akarta volna levenni a halogatással járó megterhelő érzést – sok mindent ripsz-ropsz véghezvitt, amire eddig csak kialakulatlanul, homályosan vágytam. Például mindig tudtam, hogy az eleven érzékeléskapcsolathoz szükséges részt venni abban, amit a gyerek éppen csinál, odamenni, ahol ő van, de mindig akadt kibúvó: „nem érek rá, fontosabb dolgom van,” „nem értek a gépekhez, de majd egyszer – máskor – megtanulom”. Hát most nem volt kifogás, össze kellett dolgozunk a gyerekekkel, és én magyaráztam: nemcsak törtéket, meg a j-ly különbséget, hanem azt is, hogyan kell letölteni és szerkeszteni az online dolgozatot, belépni a classroomba meg a skype-ba...

Volt még egy kettősség az előző (értsd: karantén előtti) életemben, ami most így utólag nézve igencsak hiteltelenné tehetette a szavaimat a gyerekeim szemében. Nevezetesen az, hogy egyrészt rájuk szóltam, hogy ne nyomkodják már folyton a gombokat, másrészt én meg, ha nyomkodtam, akkor azt mondtam, hogy dolgozom! Hát ez is megszűnt egy csapásra, ugyanis bőséges tapasztala-

tot (a kellenél talán bőségesebbet is) szereztek a gyerekek arról, hogy igenis kemény munka folyhat a képernyő előtt. Elfáradtak, lefáradtak, beteltek a képernyőkkel – és miután (jó)pár órát lenyomtak a nyomkodással-tanulással, bizony nem vágytak arra, hogy egy videó játékkal vagy filmmel még ugyanott lazuljanak is, hanem azt kérdezték: „Anyá, kimegyek a kertbe kicsit focizni/biciklizni/verekedni/ugrálni, jó?...” Föl-szabadító érzés volt!

Aztán meg a gyerekeknek is fölszabadító érzés lehetett az, hogy ahol eddig többnyire huzavona volt (ők akarták, mi nem engedjük), ott most közös oldalra kerültünk: „Látod Anya, megmondtam én, hogy kell az a kutyü...”

Aztán az a kutyü, ami ellen az egyik legfőbb vádpont a kapcsolat-ellenessége volt, most paradox módon épp a személyesség szolgája lett. Az egyik kisfiam környezetismeret-tanítójával szoros, meghitt levelezőkapcsolatot tartott fenn: amikor pizzát sütött – velem – befojtotta, és a tanító „órai munkaként” ötössel jutalmazta, és a követke-

ző házi feladat az volt az egész osztálynak, hogy minden gyerek segítsen az ebédnél. Lefotózta neki a kertben a méhecskét és a hangyát, később hosszú beszélgetést folytattak a szelektív szemégyűjtésről... szóval mindarról, ami a gyerek kis életében fölmerült. Nagyra értékeltem ennek az – anonim organikus pedagógus – tanítónak az erőfeszítéseit, amik – osztálynyi gyerekekkel, családdal – nyilván nem cse-

Nekem... még nem – volt – természetes bekapcsolt gépnél, sőt a gép előtt imádkozni – a gyerekeinknek már igen.

képek voltak! És ennek a kapcsolatnak az online lehetőség nyitott utat.

Egy tanító ismerősünk arról a tapasztalatáról mesélt, hogy egészen személyes, oldott hangvételű leveleket kaptak a diákoktól azok az idősebb kollégái is, akikkel szemben – élőben – a gyerekek általában feszélyezetten viselkedtek. A virtuális kapcsolat megkönnyítette a kapcsolatteremtést. Másrészt ez a tanító azt újságolta ujjongva, hogy az önállóságra nevelés, amit Kentenich atya szellemében próbált alkalmazni év eleje óta a tanítványainál, most fényes sikerrel haladt! (Persze az önállóságra készítés elő volt készítve a gyerekeknél már az offline tanításban is.)

És még eddig arról a látványos változásról nem is szóltam, ami a kutyükon megjelenő tartalmakat érinti! Igaz, régóta természetes, hogy a pápa Urbi et orbi áldásához nem utazunk mindig Rómába, hanem képernyőn keresztül részesülünk benne, és Pál Feri vagy Böjte Csaba atya előadásait is online hallgatjuk meg – de most minden, minden misén így vehettünk részt! Húsvétkor „elmelettünk” Pannonhalmára, vagy akár a Vatikánba is. Szinte elárasztották a netet a vallásos tartalmú anyagok. Hurrá!

A számítógép nemcsak az egymással való kapcsolattartás eszköze lett, hanem még az istenkapcsolaté is. Nekem, a mi generációnknak még nem – volt – természetes bekapcsolt gépnél, sőt a gép előtt imádkozni – a gyerekeinknek már igen. A kutyü sok esetben a szentély közelébe, a házi szentélybe került. A csúcsélmény pedig a megosztott online schönstatti mise volt.

Szóval az online-világ meg lett kereszelve... Természetesen nem reklámozni

akarom a kutyüözést, vagy az eszményeink kárára megalkudni vele: minden érvényes, amit a veszélyeiről és káráról mondtunk. Nem tűntek el a nehézségek, kihívások és a veszélyek sem. Szándékos vakság lenne azt mondanunk, hogy a kényszerhelyzet miatt automatikusan megtanultak a gyerekeink – vagy mi – helyesen bánni a kutyükkal. A távoktatás sikereivel és kudarcaival kapcsolatban sem tenném le a voksomat könnyű szívvel, viszont nagyon örülök, hogy nekünk nem(csak) online kell és lehet nevelnünk a gyermekeinket!

Nagyon megragadott az a gondolat, amit ugyancsak itt, az Oázisban olvastam: egy fiatal lány minden reggel elnevezte a Szűzanyát valami olyan névvel, ami aznap a legjelentősebb dolognak ígérkezett számára, például Találkozás Királynőjének vagy Vizsga Királynőjének hívta Őt. Ennek a nyomán eljátszottam a gondolattal – hiszen ez most az egyik legaktuálisabb dolog az életünkben –, hogy nem lehetne-e a Koronavírus Királynője számomra a Kibertér Királynője is...

Tab-lett

Egyházmegyei családi táborban voltunk. Családias légkör, néhány család, meg egy atya. Egy ifjúsági táborban szálltunk meg, részben sátorban. Az étkezések az udvaron, egy rendezvénysátorban voltak. Nagy részét mi készítettük, mi terítettünk, mosogattunk. Kissé az első családi schönstatti családnapi idézte. Azt érezhettük, hogy rajtunk múlik, mi vagyunk hordozói, alkotói. A közös munka építette a kapcsolatokat. Ráadásul volt pingpongasztal! Forgóztak a gyerekek, de a szülők is beálltak, amikor tudtak.

Már a vége felé történt, amikor egyszer az egyik szülő tabletet nyomott kissé

nyűgösködő kislány kezébe. Persze rögtön egész kis csapat sereglett köréje, bámulták, bambultak. A nagyobbak közben forgóztak, a szülő pedig elkezdte videózni a tablet köré gyűlt csapatot. Kamasz nagyfiunk nem bírt magával, és a pingpongasztal mellől odaszólt, nagyjából idézem: „Ha

én egy táborban tabletet nyomnék a gyerekem kezébe, szégyenemben pirulva elbújnék, nem filmezném!”

Büszkeség töltött el – és egyben alázat is. Mert sokszor arra figyelünk fel leggyorsabban másoknál, arra vagyunk a legérzékenyebbek, ami a mi saját gyengeségünk. És ez bizony, ebben az esetben is – egy picit legalábbis – így volt.

Modern (óbudavári) litánia

I macsoportunk húsvéti kirándulásán a szép hely, a jó hangulat, a finom ételek kiegészítésére elmondtuk a Lorettói litániát is. Felváltva olvastuk a sorokat, és egyik gyermekünk félreolvasta valamelyik régi kifejezést – nagy nevetésben törtünk ki.

Azon gondolkoztam ezután, hogy ez a régi szép imádság nem volt min-

dig régi imádság, hanem egykor bizony szép új imádság volt. Miért ne lehetne modernizálni? Miért is ne aktualizálnánk? A számunkra elavult kifejezéseket újakra, a mai ember számára aktuális metaforákkal, ki lehetne cserélni. Íme, megtettem, olvashatjátok. Szerintem a Szűzanya örül neki. De legalábbis mosolyog rajta.

Szűzanya, Mária!

Égi közösségi oldalak profiljainak szerkesztője, őrzője: könyörögj érettünk!

Schönstatti okos szemüvegek fejlesztője: adj tisztánlátást nekünk!

Óbudavári szennyvízkezelés királynője: tisztítsd meg lelkünket!

Te, az MHC¹ navigációs rendszer megalkotója: irányítsd életünket!

Te, házasságunk fúziós reaktora: teremts egységet közöttünk!

Te, a legjobb kapcsolatépítő és -fenntartó applikációk létrehozója: őrizd meg minket egymás számára!

A népszerű „5D-s családok” telesorozat producere és rendezője: teremts rendet bennünk!

Te, a Schönstatt Global and Local News főszerkesztője: frissíts és formálj bennünket!

Te, az „INRI” Home and Professional programnyelv megalkotója: taníts minket helyesen szólni!

Soha le nem merülő energiaforrásunk: adj erőt és fényt életünkben!

Te, hackerek rémálma: ne hagyj magunkra bennünket!

Hibáink újrashasznosítója: segíts minket a nehéz helyzetekben újrakezdeni!

Te feltörhetetlen jelszó: védelmezz minket!

Te globális szeretet-felmelegedés elindítója: gazdagítsd szívünket!

Te végtelen tárhelyet biztosító rendszergazda: nyisd meg lelkünket a jóra!

Te, a kegyelmi tőzsde legjobb brókere: növeld a kegyelmi tőkét!

Kéretlen levelek szűrője: védelmezz minket a káros hatásoktól!

Háziszentélyek block-chain rendszerének megálmodója: köss össze minket szeretetben!

Te, a „Gondviselés Szülői Távfelügyeleti Részvénytársaság” elnök-vezérigazgatója: őrizd családjainkat!

Élet Királynője, irgalmazz nekünk, védj minket!

Ámen

¹ MHC – Mater habebit curam. Anyánk gondoskodik.

Legyél nekem, nekünk

Interjú Lőw Gergely újmisési atyával

Mi volt az az esemény, amikor először tudatosult benned az Úr kegyelme, személyes támogatása a te életedben? Mi volt a te „csipkebokor-élményed”?

Érdekes a kérdés, mert ha visszagon-dolok, gyerekkoromban valóban volt egy – ha nem is csipkebokor, de – „róz-sabokor-élményem”. Nagyszüleimnek van egy nyaralója Sajkodon, Tihany mellett, és kiskoromban rengeteg időt töltöttünk ott nyaranta. Egyik alkalommal mentünk le a strandra biciklivel, és az én bringámnak valahogyan nem működött a kontrája, nem tudtam fékezni. Egy elég meredek utcán men-tünk lefelé, nagyon felgyorsultam. Az utca végén pedig egy kerítés várt, amit egy rózsabokor ágai szőttek át. Eléggé összevissza vagdosták a tövisek a hom-lokomat. Van egy sebhely a szemöldököm mellett, ami ma is látszik. Az orvos mondta, hogy kész csoda, hogy nem lett semmi baja a szememnek. Utólag visz-szagondolva letehettem volna a lábam, hogy azzal próbáljak fékezni, vagy fél-refordíthattam volna a kormányt, hogy már a lejtő elején elessek, de akkor ott ez nem jutott eszembe, egyetlen dolog volt bennem, egy nagyon erős érzés, hogy ebben a bajban Isten velem van és vigyáz rám. És így is volt. Nagyon mélyen ör-zöm magamban azóta is ezt az élményt.

Hivatásod kialakulásához biztosan hoz-zájárultak hiteles emberek példái. Milyen emberek jelentettek számodra fiatalként hitelességet? Volt-e konkrét élményed, ta-

paszतालatod ezzel kapcsolatban, amikor egy példakép nyomán elindult benned valami?

Sok olyan ember vesz körül kisgyerek-korom óta, akikre felnézhetek. Először is ott vannak a szüleim, aztán a tanáraink közül is többeket a szívembe zártam, és a Bosnyák téren nagyon remek atyákat ismerhettem meg, de sok barátom is van, akit nagyra becsülök, nehéz lenne min-denkit felsorolni. Akit kiemelnék, az Tamás atya, aki kamasz koromban került káplánnak a Bosnyák térre. Róla azt kell tudni, hogy „roki” (ő nevezi néha magát így), vagyis csak bottal tud járni, és ne-hezen mozgatja a kezeit. No nem azért, mert annyira idős lenne, hanem egy baleset következtében (egy álló vonatról leesve eltörte a nyakát) teljesen lebénult, és kész csoda, hogy így felépült. Hittan után mindig felhívott minket magához teázni, és rengeteget mesélt a balesetéről,

és hogy hogyan ébredt benne a kórházi ágyon fekvve a hivatás. Elképesztő tűz és lendület van benne. Amikor kómában feküdt (nem tudott mozogni, de min-dent érzékelt, hallott), és az édesanyja az ágya szélén ülve megkérdezte az orvost, hogy mik az esélyei, az orvos ezt felelte: „Asszonyom, örüljön, ha a fia beszélni megtanul”. Tamás atya erre ennyit mon-dott magában: „Hm, innen indulunk.” És most plébániai kormányzóként, ille-tve a mozgássérültek egyházmegyei refe-rensként azt hiszem az egyik legtöbb zárandoklatot szervező atya, de már ott a Bosnyák téren is a fizikai nehézségei el-lenére rengeteg mindent csinált. Nagyon jó barátok lettünk, ő egy nagyon fontos személy számomra, aki nekem közelebb hozta a papi hivatást, mint életformát. Ha rá gondolok, mindig az jut eszembe, hogy „ha csak akkora hitetek lesz is, mint a mustármag”... (Mt 17,20).

Családod, elsősorban szüleid révén, szo-rosan kapcsolódik a Schönstatt mozga-lomhoz. Milyen élményekre, eseményekre emlékszel, amelyek a mozgalomhoz köthe-tők, és amelyek előre-vittek hivatásod útján? Mit kaptál szüleidtől a mozgalom lelkesége révén?

Az első, ami a gyer-mekkoromból a csa-ládnapokról eszembe jut, az a pingpong. Nagy élmény volt, amikor kicsik és nagyok együtt asztali-teniszeztünk még a régi nagyház mögött az istállóban. Emlékszem, hogy helyi szleng volt a „rigli” (szervánál három

esélyed volt: rigli = reggeli, ebéd, vacso-ra). Sok jó barátságot kötöttem itt és a délelőtti gyerekfoglalkozásokon, közös kirándulásokon, amik közül sok azóta is kitart. Természetesen nagy hatással volt rám Tilmann atya személye. Nem em-lékszem sok mindenre, amiket mondott, inkább arra, ahogy mondta. Egy mondat nagyon a szívembe vésődött. Amikor va-lami hibát, bűnt elkövetünk, Isten nem gorombán néz ránk, hanem azt mon-dja: „Nem baj, szeretlek”. Álljunk fel, ha elestünk. És bármikor újakezdhetjük vele.

...egyetlen dolog volt bennem, egy nagyon erős érzés, hogy ebben a baj-ban Isten velem van és vigyáz rám.

A szüleimtől sok jó gondolatot, anekdotát hallottam Kantenich atyától és Kantenich atyáról. Az egyik ked-vencem, amikor a dachau koncentrációs táborban egy tiszt meg-alázóan ráparancsolt Joseph Kantenichre, hogy mossa le a biciklijét. Az atya pedig kihúzta magát és azt mondta: „Nem azért teszem meg, mert parancsolja, hanem azért, mert szeretetből szolgálatot akarok

Fotó: Magyar Kurír

tenni önnek”. Ennek a mondatnak komoly következményei is lehettek volna.

Mit jelent számodra a Szűzanyával való kapcsolat? Hogyan éled meg?

A Szűzanyával való kapcsolat nagyon sokat jelent nekem. Akkor vettem ezt észre különösen is, amikor egy időben sokáig nem imádkoztam a rózsafüzért. Rájöttem, mennyire hiányzik, hogy beszélgessek az én égi édesanyámmal. Nem az egyes szavakra próbálok odafigyelni imádkozás közben, hanem előhozom a problémáimat, hogy mi nyomaszt, és hagyom, hogy a Szűzanya jó irányba terelje a gondolataimat. Persze hálát adni is szoktam, de abban még van hova fejlődnöm, azt hiszem.

Milyen volt először bemutatni a szentmisét? Mit jelent számodra az Eucharisztia?

Még sosem éreztem magam így az életemben. Az első szentmisémet a Budapesti Rózsafüzér Királynéja templomban mutathattam be, ahol kereszteltek (egyébként édesapámat is, és mint utóbb kiderült a nagypapámat is), a szüleim ott kötöttek házasságot, ha nem is napra, de

hónapra pontosan 30 évvel a szentelésem előtt. Úrnapja volt, a körmenettel együtt két és fél óráig tartott a szentmise. Örülök, mert így volt lehetőségem rádöbbenni, hogy mi is történik. A körmenet alatt különböző atyák olvastuk fel az evangéliumi részleteket. Rám jutott épp a negyedik: „Az Úr Lelke van rajtam, azért kent fel engem, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek. Elküldött, hogy hirdessem a foglyoknak a szabadulást, a vakoknak a látást, hogy szabadon bocsássam az elnyomottakat, és hirdessem az Úr kegyelmének esztendejét.” (...) „Ma beteljesedett az Írás, amit az imént hallottatok.” (vö. Lk 4,18–21). És közben néztem az Oltáriszentséget, akivel olyan sokszor töltöttem rövidebb-hosszabb időt a szeminárium kápolnájában, és aki elkísért idáig. „Ma beteljesedett az Írás...” Ez ott és akkor annyira nekem szólt. Énekelve mondtam a könyörgést, mert különben elcsuklott volna a hangom...

Fotó: Magyar Kurír

A Lélek indításai alapvetőek az életben, és mi is szeretnénk együttműködni Vele, aki ott fúj, ahol akar. Te hogyan szeretnél hitelessé válni, milyen pap szeretnél lenni, mire szeretnél törekedni?

Most elsősorban azt érzem fontosnak, hogy az evangelizációnak, a lelkipásztorkodásnak, minden tevékenységemnek belülről kell jönnie. Itt benn kell rendet raknom, újra meg újra megújulnom a személyes kapcsolatomban Jézussal, őszintén kiönteni előtte újra meg újra a szívemet: kimondani, ha harag vagy fájdalom van bennem, hálát adni az örömeimért, és őszintén, szívem mélyéből kérni. A többi, úgy gondolom, ezek után jön és alakul. A Lélek indít. Ha itt benn rend van, akkor meg is hallom. És ha itt benn rend van, akkor képes is leszek megtenni.

A mai fiataloknak egy hozzájuk korban közelebb álló nagyobb eséllyel tud olyan üzenetet megfogalmazni, amely maradó nyomot hagy bennük. Ha most kellene ezt tenned, mit üzennél a mai tizenéveseknek és fiatal felnőtteknek?

Egy mondat: „Ne változz meg! Úgy szeretlek, amilyen vagy.” Az Atyai pillantások című Kentenich atya képes albumban olvastam egy Anthony de Mello idézetet, ami nagy hatást gyakorolt rám, és úgy gondolom, mindannyiunknak szól: „Éveken át neurotikus voltam, szorongó, levert és egoista. Mindenki mondta, hogy meg kellene változnom. Mérgelődtem emiatt és igazat adtam nekik. Meg akartam változni, de egyszerűen képtelen voltam rá. Mind-egy, hogy mennyire próbálkoztam is. Aztán egy nap valaki így szólt hozzám: »Ne változz meg! Úgy szeretlek, amilyen vagy.« Muzsika volt ez füleimnek... Úgy szeretlek, amilyen vagy. Megenyhültem, életre keltem. És hirtelen megváltoztam!” (145. o.)

Ne engedd, hogy a világ megváltoztasson! Ne engedd, hogy a világ kivegye a kezedből a képességet, hogy te magad változz és te magad alakulj. Egy megismételhetetlen, kiismerhetetlen csoda vagy. Amit eddig felismertél magadból, az csak ízelítő volt, csak a demo, csak a

trailer. Isten, az ő Szentlelkével mindig többre hív. El lennél képedve, ha csak egy kicsit is megsejtenél abból, mi mindent ki tud hozni belőled, ha hallgatsz az ő sugallataira és együttműködsz az ő kegyelmével.

És zárszóként Radványi György Ybl Miklós díjas építész egy verse:

„Vagyok	Vagy
Vagyunk	Legyél
Leszel	Nekem
Leszünk.	Nekünk!”

Az interjút készítette: Dancsok Tamás
Fotók: Borsos-Szabó András, Radványi Mihály

Beszédetek legyen igen, igen – nem, nem (Mt 5,37)

Ha beszédünk valóban ilyen, és cselekedeteink ezzel összhangban vannak, akkor talán hitelesek vagyunk. Mindenképpen ez lenne a cél, hiszen akkor tudjuk Isten arcát felragyogtatni, ha mások ezt látják. Fontos, hogy legyenek az életünkben olyan példaképek, akiket mi magunk így látunk, hiszen ez segít bennünket is. Ilyen pél-

daképeket kutattam a lelkemben, és két hétköznapi ember képe rémlett fel lelki szemeim előtt. Egyikük tanárom volt, akivel a mai napig kapcsolatban vagyok, másíku, egy barátnőm, nem kimondottan keresztény. Mégis valóban hitelesek számomra.

Erzsi ízig-vérig tanár, nevelő. Eredetileg nem tanári pályára készült, és mi

voltunk az első osztálya. Mindig azt mondogatta, hogy az utolsó is, mert biztos, hogy nem fog sokáig tanítani, mégis a tanárképző gyakorló iskolájából ment nyugdíjba. Nagyon szerettem. Fantasztikus érdekesen tanította a matematikát, mindig kitalált valamit, hogy megfogjon bennünket, és mindegyikünk felé nagy tisztelettel fordult – afele a diákja felé is, akiről nem volt elmondható, hogy sziporkázott az elméje. Mindig érezhető volt: mindent megtesz azért, hogy átadja azt, amit olyan fontosnak tart. Gondolkodni tanított bennünket. Mivel osztályfőnkünk is volt, nagyon sokat adott a szabadidejéből: gyakran vitt bennünket kirándulni, ilyenkor nagyon sokat beszélgettünk, rengeteget neveltünk – jó humora volt. Rendkívül művelt ember lévén sokat tanultunk tőle minden téren. Mindig derűs volt, pedig tudom, nem volt könnyű élete. Sosem hallottam tőle másokra kritikát mondani, pedig őt sokan támadták – tudjuk, hogy a sikeres embereknek sok az irigységük. Az ő sikere abban állt, hogy szerették a diákjai, és sok tanítványa indult el úgy komoly pályán, hogy abban neki is kiemelkedő szerepe volt. Nyugdíjas tanárként ma is az jelenti a legnagyobb örömet számára, ha taníthat – erre kérik volt tanítványai vagy azok szülei: tanítja régi diákjainak gyermekeit, testvéreit, nemcsak zseniket, hanem olyanokat is, akiknek nehezen megy a matematika. Ugyanolyan nagy odaadással tanítja a zseniket, mint a gyenge képességű nebulókat. És boldog,

ha sikerül elérni, hogy az a gyerek, aki „utálja a matekot” – mert tudjuk, sokan vannak, s meggyőződésem, hogy nem az ő hibájuk –, egyszer csak rácsodálkozik valami összefüggésre, és érdekelni kezdi a dolog. Komoly tankönyvcsaládot állított össze pár évvel ezelőtt, mely aztán nem került bevezetésre. Ez óriási csalódás volt számára, mégis újra előretekintett. A legfontosabb számára, hogy mindig az adott keretek között adja a legtöbbet, legjobbat, ami tőle telik. Halad a korrallal: a karantén idején rengeteg digitális lehetőséggel ismerkedett meg, s ezeket beépíti saját gyakorlatába, Skype-on tanít rendszeresen. Tilmann atyától sokszor hallottuk, hogy a péken senki nem kéri számon, hogy milyen szépen tud imádkozni, viszont azt igen, hogy jó kenyeret süt-e. Fontos feladatunk, hogy amit teszünk, teljes szívvel és odaadással tegyük, s így tegyünk tanúságot arról, akitől a hivatásunkat kaptuk. Erzsi éppen ezt teszi.

Barátnőm, Kati egészen „hétköznapi” ember. Nem tesz mást, mint végzi a dolgát, lelkiismeretesen, becsületesen, szelíden. Szereti a férjét és teljes szívvel szolgálja, gondoskodik a szüleiéről, mindent megtesz a gyermekeiért. Sosem volt nagyhangú, ha nem tud jót mondani, inkább hallgat. Meghallgat, és nem feltétlenül formál véleményt. Bár fiatal korunkban évekig igen intenzív kapcsolatban voltunk, nem emlékszem, hogy valaha is veszekedtünk vagy konfliktusba kerültünk volna. Soha nem bántott meg. Ak-

...a péken senki nem kéri számon, hogy milyen szépen tud imádkozni, viszont azt igen, hogy jó kenyeret süt-e.

Fontos feladatunk, hogy amit teszünk, teljes szívvel és odaadással tegyük, s így tegyünk tanúságot arról, akitől a hivatásunkat kaptuk. Erzsi éppen ezt teszi.

koriban erősödött meg a hitem, amikor napi kapcsolatban voltunk, és próbáltam őt is „megtéríteni”. Nem sikerült. Talán nem az ő hibája. Más az útja, és ezt el kell fogadnom. Tudom, hogy a hit ajándék. Néha mégis kudarcnak élem meg, hogy nem tudom életemmel úgy megmutatni az Isten arcát, hogy mások is kíváncsiak legyenek rá. Így van ez Katival is. Mégis – sokszor az az érzésem, hogy ő „jobb keresztény”, mint én. Éppen tegnap tettem fel neki a kérdést, hogy XY-nal jóban vannak-e, hiszen az biztosan nem örült, amikor ők (a férjével) átvették az irányí-

tást egy bizonyos helyen – ez hivatalból történt, nem kifúrásról volt szó. Erre ő ezt válaszolta: „Mi mindenkivel jóban vagyunk.” És ahogy ismerem őket, ez igaz is. Na, ha valamit, ezt szeretném megtanulni tőle: mosolyogni akkor is, ha bánatnak, nem szóvá tenni, ha tudom, hogy a hátam mögött támadnak, rosszakat mondanak rólam, esetleg hazugságokat is. Nem felvenni a kesztyűt, rosszért rosszal nem fizetni. Ő ilyen. Tiszta a szíve. Szeretek vele lenni, sokat tanulok tőle.

Schumickyné Könyves Tóth Ildikó

A nagyapám

Ha a hiteles szót hallom, akkor apai nagyapám jut eszembe. Még Magyarország bőven létezett, amikor megszületett. Átélt az első, majd a második világháborút. Mindig humoros, jókedvű ember volt, erős, megélt és Krisztusra irányuló hittel (még ma is hallom a fülemben mély, erős hangját, ahogy unokáinak mondja: „Krisztus urunkra figyeljete, Ő a történelem ura”). A cselekedetei és a beszéde mindig összhangban volt. Ebben az összhangban pedig mindig hitelesen tudott megjelenni a hite.

Pedig meggyötörte az élet. A második világháború után a kommunista hatalom börtönbe vetette, de gerincét, hitét nem tudta megtörni. Ahogy a magyar társadalom nagy részének, nekik is nehéz sorsuk volt a kommunista diktatúrában. Emellett két gyermekét elve-

sztette, egyiket még az anyaméhben, a másikat pedig 1 éves korában.

Nagyapám sok történetet mesélt, sokat meséltek róla is, de egyik mind közül különösen kedves számomra, mely Lajos nagyapa hitelességének bizonyítéka is.

Nagynéném, Ágnes a negyvenes évek végén született. Amikor 2-3 éves forma kislány volt, súlyos állapotba került. Az orvosok eleinte nem tudták megállapítani róla, hogy mi baja van, míg végül egy, a család által istápolott, de a társadalom által kiteszített, volt orvostanhallgató rokon állította fel a diagnózist: a kislánynak súlyos agyhártyagyulladás van. Abban az időben ezek a szavak egyet jelentettek a halálos ítélettel. Az orvostudomány nemigen tudott megoldást nyújtani egy ilyen súlyos betegségre. Nagyszüleim természetesen azért mindent megpróbáltak. Nagyapám azonnal a kb. 60 kilométerre lévő kórházba vitte a kis beteget, abban bízva, hogy az ott

lévő, elismert professzor, dr. István Lajos talán tud segíteni kislányukon. A professzor megvizsgálta a csöppséget, de nem sok jóval kecségtette nagyapámat. Bár a doktor is mélyen hívő ember volt, az orvostudomány korlátait ő sem tudta áttörni. Azt mondta, az lenne a legjobb, ha hazavinné a picit, hogy otthon, családi körben haljon meg...

A szinte kilátástalan helyzetben nagyapám két dolgot tett: mivel erős dohányos volt, felajánlást tett, hogy ha kislánya meggyógyul, akkor leteszi a cigarettát egyszer, s mindenkorra. A másik, hogy elindult, és a kb. 14 kilométerre lévő faluba gyalog menve végig Rózsafűzért imádkozott kislányáért. Odatette a Jóisten lába elé ezt a csöpp életet és kérte a Szűzanya közbenjárását, hogy harmadik gyermekét ne kelljen elveszítenie.

Másnap nehéz szívvel, de lélekben erősen vitte haza a kórházból a kis beteget, felkészülve a földi tragédiára. Kiváltotta azért a gyógyszereket, de nem tudta, hogy lesz-e egyáltalán még lehetősége beadni neki. Azonban az út alatt is folyamatosan imádkozott és reményét odatette az Úr Jézus elé.

Mire hazaért, azt tapasztalta, mintha a kislánya jobban lenne, annak ellenére, hogy az orvosságot még nem adta be neki! Aztán teltek, múltak az órák,

...szinte maradéktalanul felépült...
Nagyapám pedig soha többé nem gyújtott ró!

majd a napok és a kislány egyre jobban lett! Egyre élénkebbé, érdeklődőbbé vált, míg aztán mosolyogni is kezdett! A kis Ágika végül felállt és szülei, bátyja örömkönnyek közepette ölelték, csó-

kolták egymást.

Nagynémén szinte maradéktalanul felépült, kitűnő tanuló lett, egyetemét végzett és családot alapított. Nagyapám pedig soha többé nem gyújtott rá!

Dr. István Lajos főorvos úr pedig egy év múlva személyesen látogatott el a családhoz, mert nem akarta elhinni, hogy nagynéném él és egészséges! Azt mondta, hogy orvosilag megmagyarázhatatlan a gyógyulása!

Ezt a történetet családunk a Jóisten működésének, csodájának tulajdonítja. Én azonban úgy gondolom, hogy a Jóisten működésének megnyilvánulásához, mint eszköz, kellett egy erős hitű, a bajban is az Istent dicsőíteni tudó, szilárd jellemű, HITELES ember, a NAGY-APÁM!

A Jóisten nyugosztalja!

Mindig Nálad, mindig Veled és mindent Neked!

Interjú Gódány Ritával, a magyarországi Schönstatt mozgalom egyik alapítójával

Abban a házban vagyunk, ahol oly sok esemény történt a magyarországi Schönstatt mozgalom életében. De mielőtt idáig érnénk, menjünk vissza az időben, és kérjük, hogy beszélj egy kicsit életedről. Melyek voltak ifjú korod fontos élményei, kik voltak azok a példaképek, akik a hited alakításában, személyes fejlődésedben szerepet játszottak?

Visszatérve a gyermekkoromhoz, az általános iskolához, a gimnazista évekhez, először is nagynéném, Sári néni említtem, aki ott élt velünk. Kis faluban laktunk, édesanyám igazgatónő volt a helyi iskolában. Sári néni is pedagógus volt és mélyen hívő. Nem volt házasság, és a kommunista rendszer miatt úgy döntött, hogy nem akar ott szolgálni. Szakított a tanítónői állásával, és odajött a mi családukba – négyen voltunk gyerekek –, hogy segítsen. Olyan jó visszaemlékezni rá. Példakép volt, ahogy a nagymamát gondozta, ahogy hozzánk viszonyult, és testvérehez, édesanyánkhoz. A gyakorlati és a lelki életével is példát adott. Ő készítette fel minket az elsőáldozásra,

ő intett minket a mindennapi életben a jóra. Tőle kaptam útbaigazítást, a Tízparancsolatot hangsúlyozta, gyakorlati tanácsokkal is ellátott. Maradandó élményem, hogy mivel a szüleinket nagyon nehéz volt megélni, súlyos szenvedéseket okoztak, ez bennem is, a testvéreimben is elutasítást váltott ki. Ő a lelkünkre beszélt, intett, hogy atyádat és anyádat tiszteld! Akármilyenek is, ők a szülők, akkor is szeretni is tisztelni kell őket, és elnézni nekik azt a sok mindent, ami terhelt minket. Sári néni volt tehát az egyik példaképem.

Sári néni mellett a közelünkben levő plébánosok is hatással voltak rám, befolyásolták személyiségem alakulását. Például a szomszédságunkban lakó plébánosunknál megtanulhattam harmóniumon játszani, még az orgonához is fölmehettem gyakorolni, aztán többször, még litánián is, egyszer-egyszer szentmisén is, én lehettem a „kántor”.

Az általános iskolai és gimnáziumi tanáraim közül, többen is voltak, akik megérintették a szívemet, akik egyrészt szakmailag nagyon alaposak voltak, másrészt velünk, tanulókkal is személyes, jó kapcsolatot alakítottak ki. Akiknél ez a két folyamat így egybeesett, tiszteletet váltottak ki bennem.

...egyszer a házi szentélyünkben, megkaptam azt az erőt, hogy ha a Szűzanya is velünk jön, bármi lesz, sok bizonytalanság, akkor biztos jó lesz.

Egyikőjük földrajz–biológia, egy másik kedves tanárom magyar szakos volt. Olyan jól oktatott, az embersége is nagyon vonzó volt számomra. Így, amikor kerestem, hogy hogyan tovább, akkor a gimnázium után elkerültem Szegedre magyar–német szakra, hogy én is majd tanár leszek.

A hivatással kapcsolatban megfordult benned, hogy szerzetesrendben éld le az életedet vagy egyből a család jutott eszedbe?

Nem jutott eszembe, hogy szerzetes legyek, de nyitott voltam minden irányban. Figyeltem, hogy a fiúknak egyáltalán tetszem-e, a többiekhez viszonyítva feltűnök-e, vonzó vagyok-e? Figyelgettem, hogy érdekelek-e valakit a fiúk közül?

Volt még egy erős belső élményem, hogy nekem egyszer sok gyermekem lesz. Nyitott voltam az egyetemen is, amikor elértem azt a kort, hogy jöhetnének az udvarlók, de valahogy nem indult be.

Hogyan találkoztatok Róberttel?

Még az is megfogalmazódott a lelkemben, hogy ha valaki majd komolyan érdeklődik irántam, az legyen a fő szempont, hogy Istenhívő-e, mert akkor biztosan jól alakul a házasság és családi életünk, ha mind a ketten kötődünk a Jóistenhez, ha Ő fontos nekünk. Szegeden, mikor az első tanévet elvégeztem, a nyári szünetben a német nyelvgyakorlás érdekében Bécsbe mehettem néhány hétre, a nagynénémhez és a bérmaanyámhoz, akik ott éltek és dolgoztak a Pázmáneumban, ott segédkeztem nekik pl. takarítani. A Pázmáneum négyemeletes ház. Ahogy takarítottunk, az egyik szoba be volt zárva. Nagynéném meséli,

hogy egy Róbert nevű fiatalember lakik ott, aki most a nyári szünetben, mint hitoktató valahol Németországban, szabadságát tölti. Ecsetelték, hogy milyen a személyisége, azt is elmondták, hogy az a felfogása, hogy ha egyszer házasságot köt – addigra szakított a papság gondolatával –, annyi gyereket szeretne, amennyit a Jóisten akar. Ahogy ezt hallottam, megérintett. Nem mindennapi valaki. Telt-múlt az idő, az ajtó zárva maradt, nem jött meg Gódány Róbert. Ő pedig Aquila nővértől, aki szintén a Pázmáneumban lakott, és akin keresztül Róbert Schönstattal kapcsolatba került, megtudta, hogy van itt a házban egy lány, aki ott lakik a második emeleten. Így került sor a találkozásaink, ismerkedésünk első mozzanataira. A legelső maradandó élmény: az ebédet étellifttel küldték a földszinten levő konyhából a második emeletre a rektor úrnak. Én akartam átvenni az ebédet, de előtte egy kérdéssel leszóltam az étellift aknán keresztül, abban a hiszemben, hogy Matild nővér, aki ott lent főzött, majd válaszol. De nem ő válaszolt, hanem megszólalt Róbert: A kérdésre nem tudom a választ, de örülök, hogy hallom a hangját.

Hogyan alakult a Schönstatt mozgalom és a Gódány házaspár története?

Aquila nővér – schönstatti Mária nővér – közreműködésével Róbert nagyon elköteleződött Schönstatt irányában. Amikor ismerkedtünk Róberttel és a nővérral, fölmehettem a nővér lakosztályá-

ba. Ott volt a kegykép meg egy térdeplő, és a nővér rákérdezt, hogy tetszik-e nekem a schönstatti kegykép? A bécsi Schönstatt már épülőben volt, Róbert is nagyon aktív volt, meg Aquila nővér is. Fokról fokra én is kezdtem érezni, hogy mi is ez a Schönstatt. Az áttörést az adta, amikor már házasok voltunk, és családnapokra mentünk Németországba. A helyszín, a légkör, a tartalmak – áttörés volt.

Tehát a német családnapok voltak az áttörési pont.

Liebfrauenhöhe volt a helység neve, ahol olyan szerves egységben volt minden. Ami még nekem fontos volt: itthon olyan kritikus szemmel figyeltem gyerekkoromtól fogva, hogy mi lakik az emberekben – kifelé olyan barátságosak, nyitottak, de néha rajtakaptam őket, hogy mások háta mögött az ellenkezőjét mondják. Nem tudtam, mit higgyek, mi az igazság? Ott meg annyira összhangban volt minden apró mozzanat. Hiteles volt.

Ki tartotta ott a családnapokat?

Német schönstatti atyák, Mária nővérek működtek közre a német házaspárok, családok családnapjain. Összeségében minden annyira megérintett, nagyon szép volt!

Tudom, hogy személyesen találkoztatok Kantenich atyával...

Róbert, akinek kezdeti ellenkezése után nagy kincs lett Schönstatt, házasságunk elején nekem is meg akarta mutatni a kegyhelyet, ezért elutaztunk kettesben Schönstattba. Megérkeztünk, és

hallottuk, hogy Kantenich atya is éppen ott tartózkodik. Ezt nem tudtuk előre.

Ez mikor volt?

1967-ben, nyáron. Hallottuk, hogy ott van, éppen zárkörű szentmisét tart. De azért oda közelítettünk, megvártuk a mise végét és vártuk, hogy kijöjjön. Szerettem volna látni azt, akiről Róbert beszélt, és Milwaukee-ban ott volt nála heteken keresztül, személyesen is találkozhatott vele. Arra voltam kíváncsi, megismeri-e Róbertet? Kijött és mi ott álltunk oldalt. Odalépett, és kezét nyújtott mindkettőnknek. Azt nem tudtam eldönteni, hogy Róbertet megismeri-e, de látta, hogy házaspár vagyunk és azt mondta: „Tegyék egymást kölcsönösen boldoggá! Machen Sie sich gegenseitig glücklich!” Ez a találkozás olyan pozitív volt, hogy nem is érdekelt tovább, hogy megismerte-e Róbertet vagy sem.

Volt-e még olyan szentmise, amit Kantenich atya mondott és ti részt vettetek rajta, vagy valamilyen más esemény?

Nekem nem, Róbert még ministrálhatott isneki Milwaukeeben. Pater Tick-vel voltunk személyes kapcsolatban, a háziszentélyünket is ő szentelte föl. Tick atyával személyes és pozitív kapcsolatunk volt.

Akkor már Tilmann atya is ott volt azokon a családnapokon?

Először Tick atya volt csak, aztán megöregedett, s jött Tilmann atya, és átvette a vezetést. Utána már Tick atya segédkezett neki.

Mi a története annak, hogy Óbudaváron elkezdődött Schönstatt? A Jóisten hogyan vezetett titeket vissza Magyarországra, Óbudavárra, hogy itt folytassátok?

Róbert 1956-ban elhagyta Magyarországot. Hirtelen ötlet volt, de megbánta. Ragaszkodott hazájához, és vissza akart jönni. Meg is kísérelte, de nem sikerült, mert itthonról kapta az intést, hogy ne tegye, mert bebörtönzik, megtorlásban lesz része. Ez Ausztriában tartotta, de a vágy élt benne, hogy szeretne hazatérni. Mint család nagyon

jól éreztük magunkat, mind az öt gyermekünk Bécsben született. Mindenféle szempontból – hely, közösség, lelki élet, szabadság, anyagiak... – csodálatos helyünk volt ott. Mikor fölvetette, hogy mi kik vagyunk, mik vagyunk? Osztrákok? Magyarok? A gyerekeink is... milyen nyelvet beszélnek? Én tartózkodó voltam. Nem tudtam eldönteni, hogy ez a Jóisten akarata-e, vagy csak Róbert emberi törekvése? Ez motoszkált bennem. Nem jutottunk egységre. Mondtam neki, hogy bizonytalanság van bennem, de ha felismerjük, hogy ezt a Jóisten akarja, akkor nem szívesen, de beleegyezek, mert Neki engedelmeskednünk kell. Németországban, családnapokon megkérdeztünk egy-két német atyát, hogy ők, mint kívülállók, mit gondolnak, vajon jó lenne hazatérni? Azt mondták, hogy inkább nem, ezt nem tanácsolják egy ötgyerekes családnak. De Róbertben dolgozott tovább a gondolat. Amikor Tilmann atyával is megismerkedtünk, akkor neki is előhozakodtunk, hogy ő hogyan látja a helyzetünket? Ő úgy reagált: „Es könnte im Plane sein. – Benne lehet a tervben.” Nem akart befolyásolni, hogy igen vagy nem, a szabadság jegyében ránk bízta a döntést, de ezt mondta, hogy lehetséges, hogy benne van a Jóisten tervében. Annyit még hozzátett, hogy ha úgy döntenénk, hogy haza költözünk, akkor ő minden évben egyszer eljön és meglátogat minket. Én még vajúdtam magamban, aztán egyszer a házi szentélyünkben, megkaptam azt az erőt, hogy ha a Szűzanya is velünk jön, bármi lesz, sok bizonytalanság, akkor biztos jó lesz. Odamentem Róberthez és közöl-

tem vele, hogy bennem is megszületett a döntés, egytértek, és mehetünk. Ez nagyon szíven ütötte, mert akkor most komolyra fordultak a dolgok. Azt sem tudtuk, hol kezdjük, hogy kezdjük? Hova menjünk? Gondolkoztunk, kértük főntről a megvilágosítást. Két szempont mozgatott minket, amiben egytértettünk. Róbert dunajvárosi gyökerei, ott vannak még a közelben rokonok is, én Vas megyei vagyok – akkor valahol a kettő között, a két rokonság között kellene letelepedni. Ha majd jönnek, akkor mindenkinek jó legyen. A másik szempont, hogy a sok osztrák barátunk, ha jönnek hozzánk látogatóba, akkor valami olyan hely legyen, ahol rajtunk kívül más élményük is lehessen. Róbert nézte az újsághirdetéseket, apróhirdetéseket. Az egyikben ott volt, hogy Óbudavár. Eljöttünk megnézni, a táj nagyon tetszett, a ház lerobbant volt, de aztán annyi segítséget kaptunk a rokonoktól, hogy elkezdhattuk felújítani. Körülbelül két évet vett igénybe, amíg beköltözhető lett.

Mikor történt ez a végleges beköltözés?

Pontosan 40 évvel ezelőtt. 1980. július 11-én érkeztünk végleg Óbudavárra.

(az interjú folytatása az Oázis következő számában lesz olvasható)

Az interjút készítette:

Dancsok Tamás és Edina

Csaba hitelessége

A schönstatti lelkeség egyik jellegzetessége, Kentenich atya nyomán, a szerves gondolkodásmód. Mit is jelent ez? Hisszük, hogy Isten nem csak „sterilen”, közvetlenül szól hozzánk a szívünk mélyén, hanem olyan személyeken keresztül is, akikkel érintkezünk akár fizikailag, akár szellemileg. Ezért törekszünk rá, hogy észrevegyük és nagyra értékeljük azokat az embereket, akiken keresztül Isten vezet, segít bennünket. Azok az emberek, akik példaként járnak előttünk, egységben vannak Isten róluk alkotott tervével, a saját személyes eszményükkel – így tudnak igazi erővel és harmóniát sugározva segíteni bennünket.

A schönstatti közösség egyik ilyen kincse Ozsvári Csaba, aki a közvetlen környezetén túl az Egyházban is kegyelmi hatást tudott gyakorolni az emberekre.

„Példaértékű, ahogy ő megtalálta az útját, és teljes harmóniába került az élete, az alkotói útja és az alkotásai. Egységet tudott építeni az élete (ebbe a családi élet is beletartozik) és az alkotásai között. Ha minden optimális az ember életében, akkor sem biztos, hogy sikerül megtalálnia ezt az egységet. Az élete és az, amit alkot, koherens egész – oda-vissza. Ezt nevezik hitelességnek. Ezért komolyan meg kell küzdeni, ennek megvan az ára.” (Pogány Gábor szobrászművész)

Gutowski Róbert építész így fogalmazza meg a gondolatait: „Csaba számomra az a példakép, aki a II. János Pál által megfogalmazott művészideát teljességében megtestesítette és betöltötte. Megélte a művészetét. Szimbiozisban volt vele. (...) Egyházművészeti szempontból még fel sem tudjuk fogni gógniusának és alkotásainak a rangját. (...) Csaba hagyatéka mind művészileg, mind lelkeségében felmérhetetlen. Folyamatosan érzékelem, újra és újra megdöbbsent a jelentőségének a súlya. Ahogy Ozsvári Csaba felmutatta a számunkra: amit alkotunk, azt megéljük. A részesévé, a részévé válunk. Azt hiszem, mindebből, valamint a közösség és a szakma szeretetéből áll össze a hivatásunk.” (Mértékadó, 2020. máj. 25–31.)

„Miközben a művészetében rendkívül ügyes volt, a napi gyakorlati ügyekben kicsit ügyetlen. Ha a lakásban kellett valamit javítani, felfúrni, ez sokszor meghaladta az erejét. Én voltam az, aki-

hez gyakran fordult, ha segítség kellett, ha gyakorlati tanácsra volt szüksége.

Mindezeket azért írtam le, mert ezek miatt volt számomra nagyon közeli, hiteles, nagyon szerethető ember, mert merete önmagának bevallani, és mással is láttatni a gyengeségeit.” – emlékezett sógora, Balázs.

Hogyan is néz ki ez belülről, a hiteles ember szemszögéből? Csaba kéziratái között olvasva erre bukkanhatunk:

„Van egy feszültség az eszménykép és a valóságos életünk között. És ez jó. Ez a feszültség nem hagyja, hogy kihunyjon a tűz, nem hagyja, hogy kihűljön a lelkünk.

Akit valamikor, akárcsak egy kicsike pillanatra is megérintett az Isten, aki előtt megnyíltak azok a mélységek és magasságok, amelyeket Jézus mutatott, annak az embernek a feszültség a krisztusi eszmény és a saját valósága között örökre megmarad. És ez jó. Szerintem ez a keresztény élet. Hogy nem sikerül, Uram, bocsáss meg, nekem, bűnösnek!

Gondoljunk csak az apostolokra Krisztus elárulásakor, elfogásakor, perében, elítélésekor, kereszthalálakor. A feltámadást megelőző sötétségben és csendben. Micsoda óriási szakadék tántog az eszmény és a valóság között.

Ezt mondja Kentenich atya is: nem tesszük lejjebb az eszményt, hanem bűnösökké válunk az eszménnyel szemben... soha nem levéve tekintetünket az eszményről, Jézus Krisztusról, a Megfeszítettről. Újra és újra kimondani, hogy kudarcot vallottam. Nem tudlak eléggé szeretni, drága Jézusom. Embertelenség valaki elé eszményt állítani anélkül, hogy Isten irgalmáról nem beszélünk

neki. A feszültség e nélkül betegséghez vezet.”

Egy vele készült riportban Csaba így beszélt: „A kamasz fiam mondta, mikor egyszer valaki engem jelnek nevezett, ne-hogy kérdőjel legyek. Igen, ezen igyekszem. Hogy ha már ilyesmivel foglalkozom, hogy szakrális művészet, akkor az életemmel ne jelentsek nagy ellentmondást, hogy ezt csinálom, és mást teszek.”

Csaba munkája, mint egy példázat áll előttünk. Ő szó szerint Krisztus arcát formázta meg nap, mint nap. Hány Krisztus-arcot, szent sebhelyeket, bibliai szimbólumot tett láthatóvá életében! A mi küldetésünk ugyanez. „Feladatunk Krisztus arcát rávézni a világra.” – mondta Kentenich atya. Bármilyen hivatást is kaptunk, szép lenne, ha ugyanezzel az Istenbe kapaszkodó alázattal, csendes szemlélődő tervezéssel és imádságos kivitelezéssel végeznénk.

Török Orsolya

Nevelt nevelő

Kentenich atya tanítása erősen a Szentírás tanítására épül, ha nem is idézi szó szerint. Pedagógiájának egyik alapelve, a „nevelt nevelő” is azon a Jézustól származó mondaton alapul, melyet Máté evangéliumában olvashatunk: „...mindaz, aki megtartja és tanítja a parancsokat, igen nagy lesz a mennyek országában.”

Szülői és pedagógusi tapasztalatom is alátámasztja Kentenich atya azon gondolatát, hogy az tud igazán másokat nevelni, alakítani, önnevelésre bírni, aki maga is úton van.

Sokkal könnyebb egy nagy hajó farvizére felülni a kis csónakkal, mint egyedül a kis csónak orrából irányítani az evezést.

A gyerekek tökéletesen megérzik, ha csak a levegőbe beszélek, és azt is, ha saját tapasztalatom, kudarcom és sikerélményem van a hátam mögött.

Amikor szidom a gyerekeket, mert rendetlen az íróasztala, szobája, akkor keresek az életemben egy területet, ahol én is rendetlen vagyok. Ha már rendben van a kamra, padlás, pince, akkor a lelkiéletem egyes területeit is sorra veszem. Együtt küzdünk a rendért. Együtt örülünk vele a részsikereknek, és irgalmasak vagyunk a sikertelenséggel kapcsolatban.

Hisztis a gyerek? Én szoktam-e panaszkodni, sajnálni magamat? Lehet, hogy nem azon a frekvencián és hangereővel, mint a csemetém, de biztos nekem is van fejlődőnivalóm ezen a területen.

Túl sokat telefonozik? Én milyen függőséggel élek? Kávé, édesség, fokhagyma? Dolgozzunk együtt a függőségeinken!

Nevelésem nem fejeződik be a gyerekekkel. Csak a nevelő szerepköre és felelőssége is az enyém. Mivel ezt senki nem ellenőrzi és kéri számon, így nagy belső erőt és újra meg-megújuló elszántságot igényel. Ehhez javasolta Kentenich atya segítségként a szeretetszövetség-kötést a Szűzanyával. Ő nagyon türelmes, kitartó és soha meg nem szűnő szeretettel nevelő édesanya és pedagógus. Alakít és nevelni segít magamat és a rám bízottakat. Magamat és a gyerekeimet kell nevelnem, de nem a házastársamat... őt nem nevelem, hanem elfogadom, és ez már egy másik, életprogramnak beillő cél.

Török Orsolya

Schönstatti lelkeségünk hiteles forrásai

Kedves Schönstatt-Családom!

Mit mondhatok Önöknek útravalóul? Nem szeretnék semmi mást sem tenni, mint közösségi lelkeségünket kicsit érthetővé tenni... Mit viszünk innen magunkkal? Milyen a kedélyállapotunk, ami most betölt bennünket?...

Egy boldog érzületet viszünk magunkkal a rendkívül nagy küldetésünk miatt. Hasonlóan Szent Pálhoz, akit a küldetése bensőleg átjárt és megragadott és nem fáradt bele hálás és boldog szívvel erősíteni és mindig megismételni: Küldetésem van! Kitől? Az élő Isten-től!...

Ugyanakkor az érzületünk levert is. Miért? Az életben és a Schönstatt család

életében találó módon így nevezzük magunkat: a Háromszor Csodálatos Anya háromszor nyomorúságos gyermekei. (De nem ragadunk bele a nyomorúságunkba.) A teljes embert a (Szentlélek) ugyanis felemeli egy kimondottan túlvilági életbe. A kedélyünk ezért átszellemült is...

Hogyan néz ki a mi küldetésünk?... Ismerje fel Schönstatt a jövő egyházának képét, mely a közelgő kornak megfelel, és valósítsa meg erőteljesen!

Milyen (hiteles) ismeretforrásra támaszkodhatunk eközben? Mint köztudott, soha nem építettünk valamiféle látomásra, még olyan álmra sem, mint Don Bosco. Hanem mindig csak azokra a józan, igazán hiteles ismeretforrásokra, melyek minden valódi katolikusnak és kereszténynek a rendelkezésére állnak.

Először is utalok az ellentétek törvényére. Használjuk fel az eretnekséget is! Megvizsgáltuk tehát először korunk szellemi áramlatait és annak képviselőit az egyházon kívüli körökben. Aztán kiolvastuk belőle, hogy mit akar Isten nekünk mondani a téves felfogásokkal szemben. Ez egy olyan ismeretforrás, mely mindenkinek a rendelkezésére áll. Ismert és öröndetes, hogy ezt az utat XXIII. János pápa ünnepélyesen legitímálta.

Önök is ismerik szavait: Sok mindennek, amit a Szentlélek nekünk a Szentírásban mond, szüksége van a jelen koresemények felől hiteles értelmezésre.

Mit akar ezzel mondani? A koreseményekből származó ismereteket a legszorosabb kapcsolatba akarja hozni a Szentírásban kinyilatkozott igazsággal.

Itt gondoljunk csak a feltörő bolszevizmusra és nemzeti-szocializmusra. Tudjuk, hogy mit „köszönhetünk” ennek a két áramlatnak. A feltörésük Isten útmutatását/indítását jelentette a számunkra. A „Hasznájuk fel az eretnekséget” törvény értelmében engedjük, hogy Isten mindig tiszta vizet öntsön a pohárba (hogy világosan lássunk). Nemde ezért hálát kell adnunk a Jóistennek?...

Másodszor ismeretforrásunk lett a lét szava; a dolgok, az emberek, a férfi és a nő lénye, valamint az is, amit a Szentlélek a lelkekben végbevitt. Ez is olyan ismeretforrás, ami mindenkinek a rendelkezésére áll.

Szabadjon utalni itt azokra a törvényszerűségekre, melyekhez mindig tartottuk magunkat, amikor a lelkekben olvastunk. Ezt soha nem vettük túl könnyen.

Ismerik a módszert: megfigyelés, összehasonlítás, összefogás, alkalmazás.

Megfigyeltük, hogy mi megy végbe a család gyermekeinek lelkében. Ez természetesen feltételez egy állandó érzékelés-kapcsolatot.

De nem csak megfigyeltük, ami az egyesek lelkében történik, már ahol ez lehetséges volt, hanem összehasonlítottuk egyik lelket a másikkal, valamint

a mai lelkiéletet összehasonlítottuk a múltbelivel.

Ebből jött a harmadik lépés, az összefogás. Megkérdeztem, hogyan lehetne mindezt egy végső alapelvvel összefogni?

Végül pedig az alkalmazás. Bátorság kell ahhoz, hogy az új ismeretet alkalmazzuk akkor is, ha sok régi meggyőződést halomra dönt.

Mindig világos volt előttem, hogy mit akar Isten a jövő számára: mert ezt a Szentlélek a lelkekben megalapozta.

„Hadd legyünk a jövőben a Tied, szeretetünk erejét csak Neked szenteljük, hogy Krisztus általunk működhessen, és lelkeket az ég felé vezethessen.”

(J. Kentenich: Égfelé)

A keresztény életet nem lehet összeegyeztetni megalkuvásokkal!

Kedves testvéreim,
jó napot kívánok!

A mai evangéliumi szakaszban (vö. Lk 12,49–53) Jézus figyelmezteti tanítványait, hogy elérkezett a döntés ideje. Világba jövele ugyanis egybeesik a döntő választások idejével: nem lehet halogatni az evangélium melletti döntést! Hogy jobban megértesse figyelmeztetését, a tűz képét használja, a tüzet, melyet ő maga hozott a földre. Azt mondja: „Azért jöttem, hogy tüzet hozzak a földre, és annyira szeretném, ha már lángolna!” (Lk 12,49). E szavak segíteni akarják a tanítványokat, hogy hagyjanak fel minden lustasággal, fásultsággal, közönyösséggel és zárkózottsággal, és fogadják be Isten szeretetének tüzeit; azt a szeretetet, amelyet – miként Szent Pál emlékeztet – „a Szentlélek kiárasztott a szívünkbe” (Róm 5,5).

Mert a Szentlélek az, aki hajt minket, hogy szeressük Istent és szeressük felebarátainkat; a Szentlélek, aki mindannyiunkban jelen van!

Jézus feltárja tanítványai előtt, és előttünk is, az ő legégetőbb vágyát: a földre hozni az Atya szeretetének tüzeit, mely lánggra lobbantja az életet, és amely által az ember megmenekül. Ő arra hív bennünket, hogy terjesszük a világban

ezt a tüzet, melynek köszönhetően az ő igaz tanítványaiként ismernek meg minket az emberek. A szeretet tüze, melyet a Szentlélek által Krisztus meggyújtott a világban, határokat nem ismerő, egyetemes tűz. Ez a kereszténység kezdeti idejétől látszik: az evangéliumról szóló tanúságtétel mint jótékony tűzvész terjed tova, legyőzve az egyének, társadalmi osztályok, népek és nemzetek közötti minden megoszlást. Az evangéliumról szóló tanúságtétel éget, eléget mindenféle széthúzást, és fenntartja a mindenki felé nyitott szeretetet, és csak egyetlen csoportot részesít előnyben: a szegényeket és kirekesztetteket.

A csatlakozás a szeretet tüzéhez, melyet Jézus a földre hozott, egész létünket átfogja, s megkívánja Isten dicsőítését, és a felebarát szolgálatára irányuló készséget is. Isten dicsőítése és készség a felebarát szolgálatára. Az első, Isten imádása, azt

is jelenti, hogy megtanuljuk a dicsőítő imát, amelyről általában megfélemlünk. Ezért arra hívok mindenkit, hogy fedezzük fel a dicsőítő ima szépségét, és gyakran végezzünk dicsőítő imát. Aztán a második, a készség a felebarát szolgálatára: csodálattal gondolok a fiatalok sok csoportjára és közösségére, melyek nyáron is végzik ezt a szolgálatot, segítik a betegeket, a szegényeket, a fogyaté-

kal élőket. Ahhoz, hogy az evangélium szelleme szerint éljünk, amikor látjuk a világban jelentkező új meg új szükségleteket, lenniük kell olyan Krisztus-tanítványoknak, akik új szeretet-kezdeményezésekkel tudnak válaszolni rájuk. Ekképpen, Isten dicsőítésével és a készséggel a felebarát szolgálatára – a kettővel együtt: Isten dicsőítése és készség a felebarát szolgálatára – az evangélium valóban megmentő tűznek bizonyul, mely az egyes emberek szívének megváltoztatásán keresztül változtatja meg a világot.

E nézőpontból Jézusnak az a másik kijelentése is érthetővé válik, amely első pillantásra zavarba ejthet bennünket: „Azt hiszitek, azért jöttem, hogy békét hozzak a földre? Nem, mondom nektek, hanem megoszlást” (Lk 12,51). Azért jött, hogy „elválasszon tűzzel”. Elválasztani mit? A jót a rossztól, az igazat az igaztalantól. Ebben az értelemben jött „megosztani”, „válságba sodorni” – de üdvös módon – tanítványai életét, elosztatva a hiú ábrándjait azoknak, akik azt hiszik, összeegyeztethetik a keresztény életet és a világiasságot, a keresztény életet és mindenféle megalkuvást, a vallási gyakorlatokat és a felebarátellenes magatartásmódokat. Vannak, akik azt hiszik, összeegyeztethetik az igazi vallásosságot a babonás gyakorlatokkal: hány állítólagos keresztény megy jóshoz vagy jósnőhöz tenyérolvasásra! Ez babonáság, semmi köze Istenhez! Nem élhetünk képmutatóan, hanem késznek kell lennünk megfizetni koherens döntéseink árát. Erre a magatartásra kellene mindannyiunknak törekednünk: koherencia, megfizetni az evangélium-

hoz való koherencia árát. Koherencia az evangéliumhoz! Mert jó dolog kereszténynek mondani magunkat, de főként arra kell törekednünk, hogy keresztények legyünk a konkrét helyzetekben, tanúságot téve az evangéliumról, ami lényegében nem más, mint szeretet Isten és felebarátaink iránt.

A Boldogságos Szűz Mária segítsen bennünket: engedjük, hogy a Jézus által hozott tűz megtisztítsa szívünket, és terjesszük ezt a tüzet életünkkel, határozott és bátor döntésekkel!

Forrás: Magyar Kurír

<https://www.magyarkurir.hu/ferenc-papa/ferenc-papa-keresztény-eletet-nem-lehet-összeegyeztetni-megalkuvásokkal>

Hitelesség és nevelés

Mabár az oktatás során nem mindig szereztünk maradandó ismereteket, arra azért talán mindnyájan emlékszünk fizikából, hogy az energia-megmaradás törvénye kérlelhetetlen alaptörvény. Ám szerencsére a lelki jelenségek esetén nem érvényes – mert most a „csodálatos erőszaporításról” fogunk beszélni! Miután Isten hívott meg minket társul a nevelés munkájában, amellet, hogy a saját természetes pszichés erőnket hozzuk mozgásba, jelentős pluszenergiával: a bennünk lakó Isten erejével is számolhatunk.

Ahogy nemrégiben annak az aprómunkáját néztük meg, hogy konkrétan milyen módon származhat az imánkból erő, most arra akarunk rátekinteni, hogyan szolgál a hitelességre való törekvésünk erőforrásul a neveltjeink – köztük önmagunk – számára. Ez a törekvés természetesen nemcsak erőforrás, hanem erőfeszítés is. A hitelesség – munka.

A hitelességgel nem (sem) úgy áll a dolog, hogy vagy van, vagy nincs, és csak sajnálkozhatunk és vágyakozhatunk, ha (még) nem vagyunk hitelesek, hanem nagyon is tanulható, fejleszhető – sőt természeténél fogva fejlesztendő is. Tilmann atya szavaival a hiteles „jó nevelő nem mintakép a tökéletességben, hanem példakép a törekvésben”. Ő volt az „idegenvezetőnk” azon az újszerű úton, ami tulajdonképpen a „szeressétek el-lenségeiteket!” parancs életre váltásához

vezető konkrét, gyakorlati és Kentenich atya tanítása szerinti lépésekből áll. Ezt a – Tilmann atya „térképét” és gondolatmenetét követő, máshol aligha föllelhető – „útleírást” *A nevelés az élet szolgálata* című könyv 5. kötetéből vettük át; a dőlt betűk a szó szerinti idézésekre hívják föl a figyelmünket.

Ha egy ember szeret, áramlat jön belőle, és ebben az áramlatban, erőterben erősödik, épül a másik személy. Most kifejezetten egy természetes, emberi tényezőről beszélünk, a személyiség ereje, belső magja lélektanilag is létező valóság. A nevelés tehát – a kezdeti hasonlat szóhasználatával élve – mozgási energia: erő jön ki belőlem, amely segít fölépíteni a másik embert.

Az első „munkafázisban” a másik felé fordulunk. Ezt a fázist Tilmann atya nagyon sokszor, nagyon érzékletesen, képszerűen a lelkünkre kötötte, szinte mondhatjuk, hogy ezek a legviccesebb leírások tőle¹ – nyilván azt akarta, hogy tartósan a belső retinánkra égjen ez az „egyszerű” módszer: könyvet-újságot-kütyüt becsukva, tollat-távírányítót-macskát letéve teljes figyelmünkkel oda-fordulunk a másik emberhez, gyerekhez. Ránézek, és megpróbálom befogadni és szeretni őt.

Bizony időnként nem kicsi már ez a kezdeti energia sem, amit a teljes oda-fordulás igényel, de a szeretet nyilván ott válik igazán fontossá és érdekessé, ahol valakivel nehézségem vagy konf-

liktusom van. Talán nem rokonszenves, és fájdalmat okoz nekem a közelsége, vagy a viselkedésével okozott veszteséget, fájdalmat. Ekkor következik a második munkafázis: magamban elkezdek harcolni a nagyobb szeretetért. Hogyan harcolok? Higgadt maradok, megkeresem és tudatosítom magamban a saját belső erőmet, amely törvényszerűen ott van bennem, és megoldoztatom, tárgulásra készítem. Ez a szeretésre való készség nem megy magától, valóban komoly önnevelési munka! Intenzív tréning során válik egyre nagyobbá, tágasabbá, gyakorlottabbá a szeretetünk. Ezért a számomra nem kellemes, nem szimpatikus személy a saját személyiségem növekedése szempontjából kész nyereségnek tekinthető! *Ezért van az is, hogy a hatékony tanítóknak, tanároknak, óvónőknek, vezetőknak, szülőknek (!) általában több lelki erejük van, mint más embernek, mert minimum napi 4-5 órát küzdenek a tágasabb, nagyobb szeretetért.*

Harcolok tehát magamban, ott, rögtön az adott pillanatban, és aztán majd a saját „belső szobámban” is, ahol mintegy rákészülök, ráedzek a következő helyzetre, hiszen „ami a mindennapokban nem sikerül vagy még gyengén megy, az a meditációmban gyakorlásra, ismétlésre, és elmélyítésre vár”.² Az érzéseink ugyanis nem önfenntartók, a negatív érzések sem, és pont az adhat nekik táptalajt, ha ráirányítjuk a figyelmünket a minket ért sérelemre, újra és újra kiszínezve átéljük, mintegy újraírjuk fájdalmainkat. Ez kikezdi, és ledarálja az erőnket. Saját erőnk megkérdőjelezése és

tagadása, az önbecsmérlés és önsajnálát komoly akadály.

Azután tudatosítom magamban, hogy az erőm mellett még egy Erő is bennem van: az élő Isten ereje. Ezt a tényt is újra és újra föl kell elevenítenem, tudatosítanom, és lehetőleg kapcsolódnom is Hozzá. Kentenich atya egyenesen azt mondja, hogy „az alázat erénye képessé és készségessé tesz bennünket arra – egy rendkívül világos és igaz ön- és Isten-ismeretből kiindulva –, hogy Istentől elválasztva önmagunkat kicsinek; Istenhez kapcsolódva azonban igen nagyoknak és magasnak értékeljük. Az alázat szeretet nélkül tehát nem tud megállni. Miről van szó az alázatnál? A helyes önértékelésről.”³ Tehát nagyokat tartom az erőmet, pontosabban az Erőmet! Komolyan szerethetem, és nagyra értékelhetem önmagamot, mert Isten bennem lakik.

A nevelő igazi edzése ebben a fenti növekedési folyamatban van: nem engedem, hogy a negatív áramlat a másik

¹ A családi élet: küldetés és munka, 77. oldal.

² Fényedben élni, 133. oldal.

emberből hozzám jöjjön, és nem engedem, hogy belőlem negatív dráma induljon el felé. Odafordulok hozzá, és a bennem lévő erőre támaszkodva azt mondom – élelem –, hogy „szeretlek”. Ne felejtjük el, hogy a szeretet nem kedvesség, hanem erő! A nevelés szempontjából ez a növekedésre készítetett erő a hitelesség biztosítója.

A másik fő eljárás, amivel tovább gyökereztetjük, lombosíthatjuk nevelői hitelességünket, az eleven érzékeléskapcsolatból kiinduló önnevelés. Ténylegesen át akarom érezni, belül, a saját világomban megtapasztalni, amit a másik ember átél, és azután megkeresni és megoldani magamban azt a nehézséget, amivel a növendékem magatartásában szemben állok. Intenzív érzékeléskapcsolatot teremteni, újra és újra gyakorolni, majd azután az önnevelésbe átültetni a fentiekhez hasonlóan ismét csak nem könnyű, de tanulható és fejleszhető.

Először tehát át akarom érezni, belül átélni, amit a másik érez. Tilmann atya sok érzékletes leírásából veszünk elő egyet példának: „*Ha látom, hogy a gyerekek baja van és ordít, és sajnálom, az még nem jelent lelki érintkezést. Vissza kell emlékezniem arra, amikor én bevertem a fejem. Ha erre gondolok, akkor értem meg a gyereket. De érzem egyben azt is, hogy sajnálja magát ilyenkor az ember, és hogyan kelnek benne lábra rossz gondolatok. Úgy, mintha egy éretlen gyerek volnék. Csak akkor beszéljek vele, ha ezt is fel tudtam idézni. Ez más!*”

Természetesen a gyakorlás során nem csupán a negatív folyamatokat lehet érzékelni, hanem például az alkotásörö-

met, a sikerélményt, az önbizalom jóleső érzését, és ugyanazt az érzést megkeresni egy másik szinten, az én felnőtt életemben. Ha negatív történésről van azután szó, ha síró/kiabáló/bosszankodó/szomorkodó gyerekekkel állok szemben, akkor még egy további fázist hozzátehetek: megkeresem az én párhuzamos tapasztalatomban azt, hogy mi lenne a megoldás útja: miután kibosszankodtam, kiszomorkodtam magam, hogyan léphetek tovább? Hogyan kezdhetem újra? És ezzel a tapasztalattal fordulok a gyermek felé. Jó érzés persze, ha valaki együtt is érez velem egy kicsit, de itt nem állunk meg, ki kell mozdítani őt a megoldás felé. *A saját életemben kell megoldani az ő nehézségét, és a kiút stratégiáját átvenni a gyermekekhez.*

A nevelt nevelő másik fontos eszköze, amikor a gyermek káoszát saját magában akarja megoldani. Kereselek saját magamban valami olyan nehézséget, amivel kapcsolatban valami változást akarok nála elérni (biztosan találok is, általában még „olyanabbat”). Azután a „belső szobámban” ezen a nehézségen kell elkezdeni a munkát, szép csendben. Ettől a belső munkától lesz a nevelő tevékenysége aztán türelmes és hatékony. Ez az az alapmagatartás, ami a személy hitelességét szavatolja.

Utolsó lépésként pedig tudatosítsuk magunkban azt is, hogy a főnti stratégiákat a nevelésben vessük be – a házastársunkat szerencsére nem kell nevelnünk! Ő beéri a teljes figyelmünkkel, az együttérzésünkkel és a határtalan szeretetünkkel...

Gyorsan, egészségeset, nyáron is!¹

A nagy melegben fontos szempont, hogy az étel könnyű, friss, lédús legyen, és ne kelljen hosszú időt eltölteni a tűzhely előtt.

Nyáron nem jelent különösebb problémát az alapanyagok beszerzése, hiszen ilyenkor érik a legtöbb zöldség és gyümölcs. A kertben és a piacokon válogathatunk a sokféle színes alapanyag közül.

Az egyik legjobb nyári leves recept.

CITROMOS GRILLEZETT PADLIZSÁN LEVES

Hozzávalók: 3 nagy padlizsán, 100 ml olaj, 1 liter csirke- vagy zöldség alaplé, 2 ek. citromlé, 70 ml tejszín, 10 levél friss bazsalikom, só, bors

Elkészítés: 2 padlizsánt egészben megsütünk. Ezt tehetjük gázégőn – egészen addig, amíg a héja hólyagos és teljesen fekete lesz (kb. 15 perc), nem kell félni, a húsa nem ég meg – vagy akár sütőben is 220 fokon. Ez utóbbi kicsit időigényesebb, kb. 1 óra.

Ezután a padlizsánt héjastól jeges vízbe tesszük, így könnyen le tudjuk majd húzni a héját. A másik padlizsánt 2 cm-es kockákra vágjuk és egy serpenyőben olajon megfuttatjuk, amíg picit megpirulnak a kockák. A megsült padlizsánkockákat papírtörőre szedjük, és

hagyjuk, hogy lecsöpögjön róla a felesleges zsiradék.

A kihűlt, sült padlizsánokról lehámozzuk a héját, majd egy késsel kissé összeaprítjuk és egy fazékban feltesszük főzni az alaplével, citromlével együtt, sózzuk, borsozzuk. Miután felforr, alacsony lángra tesszük, és további kb. 20 perc alatt készre főzzük. A megsült padlizsánkockákat az utolsó 5 percben adjuk hozzá.

Megkóstoljuk, ha szükséges, utána ízesítjük. Tálaláskor hozzákeverjük a tejszínt és a tetejét megszórjuk friss, tépett bazsalikomlevéllel.

Főételként remek választás egy könnyű, de fűszeres, izgalmas marokkói étel:

KEFTA – HÚSGOLYÓ

Hozzávalók a húsgolyóhoz: 0,5 kg darált marhahús (a legjobb a bárány/marha), 1 tk. római kömény (őrölt), 1 kk. fahéj, 1 tk. füstölt pirospaprika, 1 kk. ras el hanout (ez egy észak afrikai fűszerkeverék, de marokkói fűszerkeverék is tökéletes), 0,5 tk. koriander (vagy fél csokor), 0,25 csokor petrezselyem, 1 kk. só, 1 késhegynyi bors

Paradicsomszószhoz: 500 ml paradicsomszósz, 250 g konzerv paradicsom (darabolt paradicsom), 1 közepes vörshagyma, 3 gerezd fokhagyma, 1 tk. római kömény (őrölt), 1 tk. füstölt pi-

³ J. Kentenich: Egy újkori pedagógia alapvonásai, 29. oldal.

¹ Az írás eredetileg a nyári időszakra készült, de reméljük, hogy most is sokak örömére szolgál.

rospaprika, 1 közepes piros kaliforniai paprika, 2 g ras el hanout, 4 ek. olívaolaj, 0,5 kk. cayenne bors, 0,5 csokor petrezselyem, 4 db tojás

Elkészítés: Húsgolyó – A darált húst összekeverjük az összes fűszerrel (a csokor petrezselymet/koriandert apróra vágjuk előtte), majd berakjuk a hűtőbe kb. 1 órára, de az sem baj, ha többre, hogy az ízek összeérjenek.

Paradicsomszós – 1. Olívaolajon a vékony csíkokra vágott paprikát megsütjük, kiszedjük belőle, majd az apróra vágott hagyma következik. Kb. 2 percig sütjük, majd hozzáadjuk a fokhagymát, az őrölt római köményt és a pirospaprikát. 1-2 percig kevergetjük, majd hozzáöntjük a paradicsomszószt és a darabolt paradicsomot, belerakjuk a maradék fűszereket és a sült paprikát.

2. Lassú tűzön kb. 25 percig főzzük. Kóstoljuk meg közben, és ha szükséges, fűszerezzük.

3. Az elkészült paradicsomszósza beletesszük a húsból formázott kis gombócokat. Ezután ne kevergessük, csak rázogassuk, nehogy a gombócok széteszenek. 180 fokra előmelegített sütőbe helyezzük, lefedjük alufóliával, és 20 percig sütjük.

Ezután egyenként ráütünk 3-4 tojást, és visszatoljuk a sütőbe, amíg a fehérje megsül, a sárgája pedig szép krémes lesz.

A végén desszertnek egy kis aktualitás (emlékezve az elmúlt néhány hónapra)

KARANTÉN SZELET

Hozzávalók a tésztához: 25 dkg puha vaj/margarin, 20 dkg porcukor, 5 tojássárgája, 50 dkg liszt, ½ csomag sütőpor

Krémhez: 3 csomag vanília ízű pudingpor, kb. 8 csapott ek. cukor (ízlés szerint), 9 dl tej, 6 db tojásfehérje

Az almatöltelékhez: 10 db közepes méretű alma, cukor ízlés szerint, 1 db tojássárgája

A lekenéshez: 1 csomag színtelen tortaszelé

Elkészítés: Az alma héját eltávolítjuk, lereszeljük, ha savanyúnak érezzük, megcukrozzuk. Félretesszük.

A tejjel a pudingporral és a cukorral sűrű pudingot főzzük. Folpackkal letakarva hűlni hagyjuk. A tésztához a vajat a cukorral elkeverjük, majd egyesével hozzáadjuk a tojások sárgáját. Ezután a sütőporos liszttel egyenművé gyúrjuk. Lágy tésztát kapunk, de ne ijedjünk meg.

A tésztát kb.60-40 arányban elosztjuk. A nagyobbik felét sütőpapíron, lisztezett nyújtófa segítségével tepsiméretűre nyújtjuk (az én tepsim 25x35 cm-es), majd papírostól tepsibe rakjuk. A tésztát keksz- vagy zsemlemorzssával megszórjuk.

Az almát kinyomkodjuk és egyenletesen elterítjük a tésztán (az almalevet félretesszük). A tojásfehérjét kemény habbá verjük, és óvatosan a pudingba forgatjuk. A pudingos krémet az alma tetején elsimítjuk.

A kisebbik tésztacipóból tészta- és sodrudakat, és rácsosan a töltelékre rakogatjuk. A rudakat tojássárgájával lekenjük, és 180 fokos előmelegített sütőben

40 perc alatt megsütjük. (30 perc sütés után, ha a rácsok nagyon barnulnak, takarjuk le sütőpapírral, és úgy süssük tovább.) Ha megsült, kihűtjük.

A félretett almaléből a zselatinnal a csomagoláson leírtak szerint zselét készítünk, és azzal díszítjük a süteményt.

BORAJÁNLÓ

Laposa – Illatos

Laposa Bence és Zsófi újbora, ottonel muskotályból. Reduktív iskolázás, gyors, hűtött erjesztés. Intenzív, parfümös illat, bodza, méz, nektár, virágok. Zamatos savak a könnyű kortyban.

Van boruk

Hálát adunk:

- ❖ a Jóistennek és a Szűzanyának családjunkért, házastársunkért, gyermekeinkért, rokonainkért
- ❖ a vezetőség munkájáért
- ❖ Péter atyáért, Gergő atyáért
- ❖ Gál Margit-Mára nővérért, Kóta Quirin, Rajta Emmánuel papnövendékekért
- ❖ Gertrúd Mária nővér magyar családjunkért végzett tevékenységéért
- ❖ hogy útmutatást kaphatunk a családapok előadóinktól, a házaspárok esti tanúságtételeiből
- ❖ a Családakadémiát végzett házaspárok gyümölcsöző munkájáért, vala-

mint az összes szövetségi és apostoli évfolyamért

- ❖ a mindennapok nehézségeiben, küzdelmeiben kapott kegyelmekért
- ❖ mindazok munkájáért, akik elősegítik mozgalmunk működését
- ❖ azokért a testvéreinkért, akik példát adnak nekünk türelemmel viselt szenvedéseikkel és nehézségeik nagylelkű felajánlásával a kegyelmi tőkésébe
- ❖ azokért, akik rózsafüzér imáikkal is támogatják a Szűzanya szeplőtelen szívének szándékait
- ❖ az Organikus Pedagógia-képzés első évfolyamán végzetek lelkesedéséért és sikeres vizsgáiért!

Nincs boruk

Kérjük a Jóistent és a Szűzanyát,

- ❖ hogy felismerjük minden nehézségben Isten akaratát életünkben
- ❖ hogy szeretetben megerősödjünk és növekedjünk
- ❖ hogy mindig meg tudjunk bocsátani házastársunknak, rokonainknak és mindazoknak, akikkel kapcsolatban vagyunk
- ❖ a lelki és testi betegségben szenvedőkért és az őket ápoló családtagokért
- ❖ hogy segítse az egyedül maradt házastársakat és gyermekeket
- ❖ mozgalom tagjai megkapják az erőt a munkahelyükön a feszültségek, nehézségek, támadások hordozásához
- ❖ és Szent József közbenjárását, hogy a munkájukat elvesztő szülők és ifjak találjanak új munkahelyet
- ❖ a gyermektelen házaspárokért, hogy ők is megélhessék az Isten dicsőségét életükben
- ❖ papi és szerzetesi hivatásokért, hogy akiket hív Isten, azok igent tudjanak mondani
- ❖ papjainkért, szerzeteseinkért
- ❖ hogy Gál Margit-Mária, Palásthy Gergely, Löw Gergő, és Kóta Quirin, Rajta Emmánuel, kitartsanak választott hivatásukban
- ❖ az Oázis újság szerkesztőbizottságáért
- ❖ a 16., 17. és 18. CSAK évfolyamokért
- ❖ hogy az óbudavári központ működéséhez szükséges feltételek továbbra is biztosítottak legyenek
- ❖ hogy a vezetőség Isten akaratát szolgálva működjön

- ❖ hogy a szennyvízelvezetés megoldódjon a központban
- ❖ B. Kata testi-lelki gyógyulásáért, füle, hallása javulásáért
- ❖ hogy minden megfogant gyermek megszülethessen
- ❖ hogy gyermekeink, fiataljaink egyre közelebb kerüljenek Istenhez és a SzűzAnyához
- ❖ hogy oltalmazza és tartsa meg gyermekeink testi, lelki és szellemi tisztaságát
- ❖ hogy egyre többen felismerjék a rózsafüzér ima csodálatos erejét, és bekapcsolódjanak a közbenjáró ima hálójába
- ❖ elhunyt rokonainkért és barátainkért, valamint mindazokért, akikért nem imádkozik senki
- ❖ az Egyház megújulásáért, hogy a Szentlélek betöltsön minden embert és egyre többen mondjanak igent Isten kopogtatására az életükben
- ❖ hogy egyre inkább elmélyüljön személyes kapcsolatunk Istennel és a Szűzanyával
- ❖ hogy Kantenich atya organikus pedagógiája átalakító erővel és missziós tűzzel tudjon hatni ön- és gyereknevelésünkben!

Óbudavári események

2020. márciusban megtartottuk a tavaszi zsinatot, melyen jó hangulatú együttlétben készítettük elő a nyári családnapok lelki és fizikai megrendezését.

A következő héten jelentették be a járvány miatti vészhelyzetet és a korlátozó intézkedéseket. Ezért június közepéig minden előre tervezett programot le kellett mondanunk.

Mivel ebben az időszakban az adományokon kívül az egyesületnek semmilyen bevétele nem volt, hozzátok fordultunk segítségért. Meg is érkezett gyorsan és jelentős összegben: 2 550 000 forint támogatást küldtek nagylelkű adományozóink. Mindenkinek köszönjük szépen. Köszönjük a fennmaradásunkért elmondott imákat és a felajánlott áldozatokat is, melyekről nem tudunk, de nem kevésbé fontosak.

A járványhelyzet alakulása lehetővé tette, hogy a nyári családnapokat megtartsuk. Reméljük az év további részében is megrendezésre kerülhetnek az eltervezett programok.

Az Oázis újságunk előállításának és postázásának költsége jelentősen megemelkedett. Így egy lapszám ötszáz forintba kerül a közösségünknek. Kérjük szépen, hogy aki postán kézhez kapja az újságot, és esetleg elmaradásban van az adományküldéssel, legyen szíves pótolni. a Családok a Családért Egyesület 73200134-10000434-00000000 számlájára, Oázis közleménnyel.

ÓRIÁSI apróságok

Kisfiam nagy énekmester:

- Szép asszonyoknak ötven a fele...
- Esik az eső, hajlik a vessző, bodor a levele...

Kisfiam elgondolkodva bámulja a cipőit:
– A felnőttek honnan a csudából tudják, hogy mikor lesz kacsaláb...

– Milyen jó, kisfiam, hogy egyszer majd te is édesapa lehetsz! – mondom, amikor egy emberi testről szóló képeskönyvet nézegetünk.

Mire a gyerek:
– Jó, de én inkább katona akarok lenni.

A hétéves Andrist kérdeztük:

- Mi volt az ebéd az iskolában?
- Valami leves, meg fülemüle (azaz barátfüle).

Andris még ötévesen lelkesen tanulmányozott egy könyvet, majd kijelentette:

- Anya, én egy krofesszor vagyok!
- Krofesszor?? – derültem rajta.
- Tudós! Hát nem érted?

– Anya, ne legyél rám szomorú! – kéri a kis négyéves. (Erre persze rögvést el is múlt a szóban forgó érzés...)

„Apa, olyan bátor vagy! Nem is sírtál a hajmosáskor...”

Anya segít a kisóvodásnak a fogmosásban:

- Csinálj úgy, mint az egér! (Azaz vi-csoríts.)
- Mire a kisfiú engedelmesen:
– Cin-cin.

– Anya, rámegetek a fűre? Mezítláb van rajtam!

Sünink van. Kisfiam megnézi a talpacs-káját:

- Jé, mezítláb van!”

A kisfiam is akar hajcsillámot.

- De te fiú vagy, neked nem való...
- Mire a nagylány:

– De apa, ő még hajadon, neki még lehet!

Kisfiam dicsekszik az oviban:

– Az apa olyan jól focizik! Úgy lövi a kapáslövést, mintha dézsából lőné ki!

Kisfiam roppant mérges.

– Mindjárt butaütést kapok! – kiabálja.

Kisfiam nézetei a foglalkozásokkal kapcsolatban:

- Anya mit dolgozik?
- Hát mindenfélét...
- Például?
- Például telefonál...
- És apa mit csinál?
- Ó? Szeret!
- És te mit dolgozol?
- Én? Játsszok!!!

– Anya, én nem tudok aludni, mert a Mikulás elvitte a cumimat.

- Dehogynem tudsz, kisfiam, hiszen már tegnap is cumi nélkül aludtál.
- De nem tudok, figyelj, megmutatom. ... Látod, nem tudok.

„Nekem játékautom van, apának meg ... éles!”

„Apa, rúgd fel nekem a labdát megint a Holdba!” (Lehet, hogy túlértékeli a képességeimet.)

Andrástól kérdeztük, hogy milyen zöldsegeket tegyünk a májkrémes kenyérré. Azt mondta:

- Hát, például kolbászt.”

Szerencsére nem sok csúnya beszédet hallanak a gyerekeink, pedig már óvodások. Néha persze meg kell mondani a másoknak, milyen undok is volt. Zalán ma ezt mondta Andrásra:

- Te buta puha plüssjáték!

Kisfiam délután balesetet szenvedett, le-törött az egyik foga. A fogorvostól jövet így szólt:

- Szerintem ne csináljunk ma leckét, mert az árthat a fogamnak...

– Én nem hiszek Istenben. Persze azért még létezik, csak én nem hiszek benne...

Látszik, hogy Schönstatt mindig a világ előtt jár. Minket két éve hozott lázba a Korona (ld. Mária megkoronázása), a világot meg csak most!

– Nézd, apa szedej!! Nekem ilyet szedej?
– kiált fel Illés az óbudavári szedresben.

Gyermeki bizalom. A játszótéren kislányom mászókazik:

- Mama (Anya), én semmibe nem kapaszkodhatok, csak a te kezedbe.

A keresztapa társasozik a kisfiammal:

– Mondd csak, mi a szabálya ennek a játéknak?

– A kicsi elgondolkodik, majd ki-vágja:

– Nem veszeksziünk! – Majd kisvár-tatva boldogan hozzátesszi:

- Akkor én nyertem!

Hintázás közben az árnyékát nézi, köz-ben egy felhő kerül a nap elé:

- Elsötétült alattam az ég!

Kalandos kirándulásunk körülményes körülírása

Keddet követően késve kezdtük kirándulásunkat keletre, Kossuth kilátójára. Kacsaringózó karaván kereng kecses kecskék, könnyed kórok, különös kőrifák között. Kevesen követik következetesen kolduló kérésem: kitarótán kövessétek körültekintő kapitányokat! Kár.

Kilátóhoz kerülünk – kellemes klíma, klassz kilátás, kicsit kifulladt kölykök. Kevés keményítőtartalmú kaja kerül közforgalomba. Kulacsból kortyolgatunk.

Közösségépítés kezdődik! Kilencnél kicsit kevesebb (korrektebbül: köbönkettő) kiscsoport, képződést követően komoly konfliktushelyzetbe keveredik kétes kihívásokkal küzdve. Kis kreativitás, kis körültekintés kell. Kicsit később kacagtató kérdések kereszttüzebe kerül klánunk, korrigálok: közösségünk. Katt. Keresztény köszönetmondás kö-

vetkezik. Középen Krisztus kövekből kirakódó keresztje.

Katasztrófálisan késő! Képzőházat kell kutatnunk, komoly késést kerülendő. Kiscsoportok kullognak kaotikusan, kissé kimerülten. Kisfiút keresünk. Kisfiú Krisztussal koprodukcióra képes kétfős kreálói közül (a) költőibb kicsit küszködik könnyeivel. Kikkel keveredhetett kocsijainkhoz kisfia? Különködő, kotnyeles, kétségbeejtő kontinuitással kommunikáló kamaszlányaink közútra kanyarodnak. (Kamaszokra követő kellene?) Később kocsiba kéretőznek. Kellemes, ködös klíma képződik Kodiaqban. Kodiaqunk kiüregedő kormányosa karhatalmi közeg közeledésekor kínos kutyaszorítóba kerülne! (Kattanna kezére köralakú kényszerítő? – komolytalan kérdés, kacagtatók körülírásom követői.)

Kártalanul kerülünk kápolnához, képzőházba, kései kosztra. Kész.

Kirándulásunkért köszönet Krisztusnak.

Perspektíva hétvége

„Mit is mondhatnék?” – Február második hétvégéjén, egy kivételes lehetőségnek köszönhetően, mentálhigiénés tréninggyakorlaton vehettek részt az Ifjúsági Mozgalom egyetemistakorú leányai és fiai a pilisszentiváni plébánia közösségi házában. A Perspektíva címet viselő hétvégi program arra az alapgondolatra épült, mely szerint szoros összefüggés áll fenn az önmagamra, a másokra és Istenre való odafigyelés között.

Időről-időre előfordul, hogy egy-egy barátal vagy ismerőssel, esetleg ismeretlennel folytatott beszélgetés során – akár erre irányuló előzetes szándék nélkül is – egy olyan témára terelődik a szó, ami személyesen érinti a beszélgetőtársamat valamilyen külső vagy belső konfliktushelyzet, illetve elakadás okán, amit bizalmasan meg is oszt velem. Ilyenkor hiába szeretnék ösztönösen a legjobb szándékkal közeledni az illetőhöz, és segíteni őt abban, hogy túllépjen a küszködéseiben, gyakran fejtörést jelent számomra, hogy mi a helyes reakció ebben a szituációban, különösen akkor, ha még egy jó tanácsra sem futja saját erőből.

A Perspektíva hétvége azt a megnyugtató felismerést hozta számomra, hogy az ilyen jellegű beszélgetések alakításának is megvan a tudománya, így nem maradnak kapaszkodó nélkül azok, akikben él a jó szándék, hogy

krízishelyzetben lévő embertársuknak hatékonyan és helyes módon segítségére legyenek. Carl Rogers amerikai pszichológus munkássága nyomán dolgozták ki a segítő beszélgetés módszerét, ami egy sajátos pszichoterápiás megközelítésen alapul, amit a nondirektív, illetve személyközpontú kifejezésekkel lehet jellemezni. Ennek a megközelítésnek a lényege, hogy a beszélgetés menetét és témáját az elakadással küzdő személy határozza meg, hiszen ő a legjobb ismerője saját életének, és a saját felismeréséből fakadóan tud majd tovább jutni a

...szoros összefüggés áll fenn az önmagamra, a másokra és Istenre való odafigyelés között.

pillanatnyi krízishelyzetben. A segítő személy, szerepe szerint, csak támogatólag van jelen, a segítségre szoruló fél szavai mögött felsejlő érzéseket próbálja magáévá tenni, és visszatükrözni.

Vagyis ebben a felállásban sokkal inkább az érzelmek, mintsem a tartalom kerül a középpontba.

Sokszor azért nem meri megosztani a másik személy az őt feszítő problémát senkivel, mert fél. Fél attól, hogy nevetéssé válik, hogy visszaélnek azzal az információval, amit ő elmond magáról, vagy csak egyszerűen a gyengeség látszatát kelti, ami önmagában is megalázó. Éppen ezért felelősséget is jelent magamra nézve, ha valaki megnyílik előttem, bizalmába fogad, és bevon életének egy pillanatnyilag megoldhatatlannak

tűnő konfliktusába. Emiatt nagyon fontos, hogy a segítő személy elsősorban a megértésre törekedjen: ne ítélkezzen, ne moralizáljon, ne kíváncsiskodjon és legkevésbé se bagatelizálja el a segítendő személy helyzetét. A segítő beszélgetés elmélete mögött meghúzódó szellemiséget szituációs gyakorlatokon keresztül igyekeztünk elsajátítani, amely során világossá vált, hogy milyen buktatói vannak ennek a módszernek, amiket célszerűen el kell kerülnünk egy éles szituációban.

Mindezek tükrében már világossá válik számunkra, hogy miért olyan fontos az önmagunkra való odafigyelés is. Röviden azért, mert ez az alapja annak, hogy a másokra is helyesen tudjunk odafigyelni, hiszen azáltal, hogy képesek vagyunk közelebb kerülni saját érzelmeinkhez és belső világunkhoz, olyan tapasztalatokra tehetünk szert, amelyekből kiindulva empatikusabban és nyitottabban tudunk viszonyulni a ránk bízott személyhez. Az önismeret erősítésére számos gyakorlat és módszer létezik. Mi a hétvége keretében, Nyáry Péter mentálhigiénés szakértő vezetésével, a bibliodráma szenteltünk egy

vábbi belső tapasztalatokkal gazdagított minket.

A Perspektíva egyfajta felkészítés is volt a fiú- és lányvezetők számára, hiszen az érzelmekre figyelő kommunikációnak gyakorlati jelentősége is van a mozgalom életében, azon túl, hogy az elsajátított szemléletmód a hétköznapi életben is fontos szerepet játszhat élethivatásunk betöltésében. A hétvége szorosan vett tematikájának követésén túl természetesen a közösségi kapcsolódásra is jutott idő. A napot jellemzően beszélgetéssel és társasjátékozással zártuk, amelyek szintén hozzájárultak ahhoz, hogy az alkalmat ne felejtjük el egykönnyen.

Hálával tartozunk mindezért a SO-TE Mentálhigiéné képzésén részt vevő Kiss Ádámnak, aki megszervezte és levezényelte a hétvégi programot, illetve Hölvényi Zita pszichológusnak a közreműködéséért. Szintén köszönjük a szolgálatot az esemény „háttérmunkásainak”: Angyal Ádámnak, Ther Istvánnak és Ther Tamásnak, akik a hétvége sikerességéért hathatósan vetették be magukat és szánták ránk idejüket.

Bárkovics Gergő

egész napot, egyéb önismeret fejlesztő játék mellett.

A hétvége alapgondolatában megfogalmazott tétel harmadik pillére az Istenre való odafigyelés. A reggeli és esti imádságok során épp ezért az imádság egy egészen bensőséges formájával, a szemlélődő imádsággal vontuk be magunkat Isten szerető jelenlétébe, ami to-

Portréning IV. évfolyam – Corona Borealis

Hatalmas kérdőjelekkel a fejünkben, bizonytalanul, de annál nagyobb örömmel és lelkesedéssel vágunk bele. Ez mind elmondható a schönstatti utazásunkról vagy az elmúlt másfél évünkéről. Nem volt mindig egyszerű, de minden egyes percéért megérte.

2019. márciusában indultunk el tizen ezen az úton, Szelestei Hanna és Kondorosy Blanka vezetésével, illetve Gertud Maria nővér és Soós Zsuzsi lelki vezetésével és támogatásával. Minden hónapban együtt töltöttünk egy fél hétvégét. Előadásokat hallgattunk a Gondviselésről, lelki napirendről, Kentenich atya pedagógiájáról, személyes eszményről, csoporteszményről... Saját csoporteszményünket a tavaly nyári hetünkön találtuk meg. Együtt keresgélünk, elmélkedünk, mi a fontos nekünk, mit

szeretnénk képviselni. Fantasztikus volt megélni azt a folyamatot, hogy egyenként mi a fontos, mi az, ami erőt ad nekünk a sűrű hétköznapi életben, majd ezeket összegezve találni egy olyat, ami egy közös eszmény, mindenkinek tetszik, azonosulni tud vele, de a saját értékeit is megtalálja benne. Ez idő alatt is már sokat fejlődött a személyiségünk. Képzhetitek, mennyit tanultunk/fejlődtünk másfél év alatt. Végül az eszményünk nem más lett, mint: Corona Borealis. (Nem, nincs köze a vírusnak. Mi hamarabb találtuk ki, szóval a vírus kapta rólunk a nevét.) Ez egy csillagkép, mely utat mutat nekünk, egy biztos pont, melyre támaszkodhatunk. Szeretnénk mások életében betlehemi csillag lenni, hogy rajtunk keresztül, a mi segítségünkkel eljuthassanak céljaik felé. Ez

egy csillagkép, mely több csillagból áll össze. Szeretnénk közösségben maradni, és megtanulni közösségben megélni az egyéniséget, mélységben megélni az életet. ...

Sokat gondoltunk, hogy most menjünk, vagy ne menjünk Schönstattba, de a bátorságunk és lelkesedésünk győzött, hál' Istennek. 2020. július 13-án fogtuk magunkat és repülőre ül-

tünk. Kettőt pislogtunk és már az Ős-szentélyben találtuk magunkat. Csodálatos hetünk volt. A Covidnak köszönhetően igazi hercegnőnek érezhettük magunkat. Mindenki saját 'lakosztályt' kapott, minden mozdulatunkat lesték, hol lehetnének a segítségünkre, olyan helyeken időzhettünk, ahol egyébként nem lehettünk volna ennyit csak mi magunk... Szóval arany életünk volt. Áldott hetünk tele volt humorral, meglepetésekkel, közös zenélésekkel, minőségi idővel, játékokkal, 18-i ünneppel, szeretetszövetség-kötésekkel, újításokkal, mélyítésekkel, a Szűzanya ajándékaival stb.

Kedves Hanna és Blanka! Hála és köszönet mindenért, amit értünk tettetek! Szeretnék – az élet bármely területén – olyan jó szervező, gondoskodó, empátikus, odaadó, jószívű, lelkes ... ember lenni, mint Ti. Időtököt, energiátokat áldoztátok Ránk. Remélem Nektek is megérte, és legalább feleannyit kaptatok tőlünk, mint mi Tőletek.

Ilus, a Corona Borealis nevében

II. János Pál pápa „Az új évezred kezdetén” kezdetű apostoli levelében újra kimondja a Jézus Krisztustól kapott felszólítást: „Legyetek szentek!” Milyen furcsán, idegenül hangzik ez a felszólítás a XXI. században. Nem szépek, okosak, sikeresek, hanem, hogy legyetek szentek. Tehát, olyan emberek, akik életüket Istenre bízják...

*Ozsvári Csaba,
2003 november,
Zugliget*

Magyar szentek és boldogok

Fotó: Magyar Kurír, PMI
Pápai Magyar Intézet